

č. j. 5 C 250/2020-34

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Tesařem ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený xxxxxx
bytem xxxxxxxx
zastoupený advokátem Mgr. Vítězslavem Musilem
sídlem AK Hlinky 155/86, 603 00 Brno - Černá Pole

proti
žalovanému: **T. D.**, narozený xxxxxxxx
bytem xxxxxxxxxxxx

o určení vlastnického práva

takto:

- I. Určuje se, že žalovaný T. D., rodné číslo xxxxxxxx, bytem xxxxxxxx, je od 19. 4. 2017 vlastníkem vozidla Škoda Octavia, rok výroby 1997, VIN: xxxxxxxx, RZ: xxxxxxxx, číslo technického průkazu: xxxxxxxx.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 226 Kč k rukám Mgr. Vítězslava Musila, advokáta se sídlem Brno, Hlinky 155/86, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 19. 10. 2020 ve znění jejího upřesnění provedeného v průběhu řízení domáhal vydání rozhodnutí, kterým bude určeno, že žalovaný je vlastníkem vozidla specifikovaného ve výroku I. rozsudku. Žalobu odůvodnil tím, že mezi účastníky byla dne 19. 4. 2017 ohledně tohoto vozidla uzavřena kupní smlouva, na základě které prodal předmětné vozidlo žalobce žalovanému za kupní cenu 7 000 Kč. Současně žalobce plnou mocí ze stejného dne žalovaného zmocnil k přepisu vozidla v registru silničních vozidel na příslušném městském úřadu a žalovaný plnou moc přijal. Žalobce tak žil v domnění, že přepis vozidla byl žalovaným proveden, a to až do roku 2020, ve kterém mu byla doručena výzva k zaplacení pokuty za dopravní přešůpek spáchaný prostřednictvím předmětného vozidla. Následně teprve zjistil, že přepis

vozidla dosud nebyl proveden a je stále evidován jako jeho vlastník. Hrozí mu tak povinnost platit pokuty za další případně přestupky spáchané s tímto vozidlem i sankce při případném neplacení povinného pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, a je tak dán jeho naléhavý právní zájem na navrženém určení.

2. Žalovaný se k jednáním soudu nařízeným na 5. 1. 2021 a 2. 2. 2021 nedostavil a nepožádal z důležitého důvodu o odročení jednání, přestože byl k jednáním řádně předvolán. Soud proto dle § 101 odst. 3 o.s.ř. věc projednal v jeho nepřítomnosti.
3. Z kupní smlouvy uzavřené mezi účastníky 19. 4. 2017, plné moci ze stejného dne a technického průkazu předmětného vozidla vzal soud za prokázané, že žalobce jako prodávající a žalovaný jako kupující uzavřeli ohledně předmětného vozidla kupní smlouvu dle § 2085 a následujících občanského zákoníku, současně žalobce žalovaného písemně zmocnil k přepisu provozovatele vozidla u příslušného městského úřadu a žalovaný plnou moc přijal. Kupní smlouva i plná moc mají veškeré náležitosti platného právního jednání. Ze zprávy Městského úřadu ve Velkém Meziříčí soud dále vzal za prokázané, že jako vlastník a provozovatel předmětného vozidla je stále evidován žalobce, přičemž při uzavření kupní smlouvy došlo nepochybně k předání vozidla žalovanému i zaplacení sjednané kupní ceny.
4. Protože žaloba je nepochybně určovací žalobou dle § 80 o.s.ř., musel se soud nejprve zabývat otázkou, zda je dán naléhavý právní zájem žalobce na navrženém určení. Dospěl přitom k závěru, že naléhavý právní zájem žalobce na navrženém určení dán je, neboť je vzhledem ke shora uvedeným skutkovým zjištěním zřejmé, že existuje rozpor mezi údaji v registru silničních vozidel a skutečným stavem provozování a vlastnictví předmětného vozidla, a rozhodnutí soudu tak bude podkladem k odstranění tohoto rozporu. Z údajů v registru vozidel přitom vycházejí Policie ČR i příslušné správní úřady při zjišťování pachatelů dopravních přestupků i například Česká kancelář pojistitelů při zjišťování provozovatelů vozidel, ohledně kterých nebylo uzavřeno povinné pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla. Je proto třeba souhlasit se žalobcem, že mu za současného stavu zápisů v registru silničních vozidel hrozí ukládání pokut za jím nespáchané dopravní přestupky či sankce při případném neplacení povinného pojistného za předmětné vozidlo. Lze proto uzavřít, že na základě kupní smlouvy ze dne 19. 4. 2017 přešlo k tomuto dni vlastnictví k předmětnému vozidlu na žalovaného a naléhavý právní zájem žalobce na navrženém určení je dán. Soud proto žalobě ve věci samé jako důvodné vyhověl.
5. O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterého přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve věci plně úspěšnému žalobci. Tyto náklady představují zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, odměnu advokáta za 4 hlavní úkony (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na dvou jednáních soudu) dle § 9 odst. 3 písm. a/ a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném ke dni zahájení řízení, čtyři paušální náhrady po 300 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, 21% DPH z odměny a náhrad ve výši 2 352 Kč, neboť zástupce žalobce osvědčením o registraci plátce DPH prokázal, že je plátcem této daně, a cestovní náhrady právního zástupce žalobce za dvě jízdy k jednáním soudu vozidlem Alfa Romeo Brno – Třebíč a zpět v celkové výši 1 674 Kč (celkem 260 km při paušální náhradě 4,40 Kč za 1 km dle § 1 písm. b/ vyhl. č. 589/2020 Sb. a použitým palivu nafta v ceně 27,20 Kč za jeden litr dle § 4 písm. c/ téže vyhlášky a průměrné normované spotřebě použitého vozidla 7,5 litrů na 100 km).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení. Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze navrhnout výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Třebíč 2. února 2021
JUDr. Jan Tesář
samosoudce

č. j. 4 C 99/2021-182

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem JUDr. Radimem Kostíkem, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. M.**, narozený xxxxxxxx
bytem xxxxxxxxxx
zastoupený advokátkou Mgr. Bc. Eliškou Wellech
sídlem Hřbitovní 127/16, 628 00 Brno

proti
žalovanému: **J. J.**, narozený xxxxxxxx
bytem xxxxxxxxxx
zastoupený advokátkou JUDr. Zuzanou Kristiánovou
sídlem Kozí 19/10, 602 00 Brno

o určení vlastnického práva

takto:

- I. Žaloba, již se žalobce domáhá určení, že je vlastníkem pozemku p. č. xxxxx, vzniklého oddělením od pozemků p. č. xxxxa p. č. xxxxxxx dle Geometrického plánu č. 148-182/2020, v k.ú. Rohy, obec Rohy, Katastrální úřad pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 27 165 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalovaného JUDr. Zuzany Kristiánové, advokátky, se sídlem Kozí 10, 602 00 Brno.
- III. Žalobce **je povinen** zaplatit náklady řízení vzniklé České republice – Okresnímu soudu v Třebíči ve výši 2 345 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet zdejšího soudu.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou na zdejší soud dne 19. 7. 2021 se žalobce domáhá určení, že je vlastníkem pozemku p. č. xxxx, nově vzniklého oddělením od pozemků p. č. xxxx a p. č. xxxxx podle Geometrického plánu č. 148-182/2020, v k.ú. Rohy, obec Rohy, Katastrální úřad pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč. Určení vlastnictví se domáhá z titulu vydržení uvedeného pozemku jak právními předchůdci žalobce, event. žalobcem samotným. Žalobce tvrdí, že v roce 1952 zakoupili jeho právní předchůdci – rodiče žalobce O. M. aj. M., od pana A. D. pozemek p. č. xxxxx nacházející se v k.ú. Rohy. Kupní cena byla uhrazena v hotovosti dne 13. 9. 1952. Tento pozemek následně oplotili v roce 1954 ve spolupráci s prodávajícím, panem D., který zůstal majitelem sousedních pozemků, a to p. č. xxxa p. č. xxxxx, nacházejících se v k.ú. Rohy, přičemž oba tyto pozemky jsou ve vlastnictví žalovaného. Vystavený plot byl dřevěný s částí kamenných sloupů a kopíroval známou hranici území, byl tedy tvarem do špičky. O cca 20 let později, vzhledem k náročnosti údržby dřevěného plotu nepravidelného tvaru a finanční úspoře, byl rodiči žalobce postaven na pozemku menší drátěný plot pravidelného obdélníkového tvaru. Na místě původní plotu zůstali v místě špičky pozemku kamenné sloupy. Pozůstatek těchto sloupů byl až do jara 2021 v místě přítomen. Na jaře 2021 byly tyto pozůstatky odstraněny žalovaným. Ač byl nový plot menší, pečovali rodiče žalobce a poději žalobce sám o celý jim známý pozemek xxxxx. Na pozemku postavili nejprve dřevěnou a později zděnou chatu, starali se o oplocení, stromy a udržovali pozemek v dobrém stavu. Po celou dobu byli oni a později žalobce přesvědčen, že celý pozemek, který užívají, je v jejich vlastnictví. Žalobu žalobce podává poté, co byl kontaktován v květnu 2013 žalovaným, že část pozemku, který užívá, je v jeho vlastnictví. Žalobce a jeho právní předchůdci byli v dobré víře po celou dobu, co pozemek užívají, tj. přes 61 let, že jim tento obhospodařovaný pozemek patří. Žalovaný, ač je vlastníkem pozemku p. č. xxxx a p. č. xxxxx od roku 1982, do roku 2013 ničeho nenamítal, že by hranice pozemku p. č. xxxx byla jinde a že žalobce užívá jeho pozemku. Žalobce i v souvislosti s terénní nerovností umocňoval pocit, že hranice vede právě v místě této nerovnosti. Žalobce nechal zpracovat Geometrický plán č. 148-182/2020, a to dne 27. 1. 2021 Ing. Petrem Novákem, v němž je vyznačen nově vzniklý pozemek p. č. xxxxx, který odpovídá rozsahem pozemku, který žalobce a jeho právní předchůdci v době víře užívali v domnění, že se jedná o součást pozemku p. č. xxxxx. Vzhledem k tomu, že dohoda se žalobcem ohledně narovnání vztahů není možná, rozhodl se žalobce řešit věc soudní cestou.
2. Žalovaný nárok uplatňovaný žalobou zcela neuznal. Zpochybňuje tvrzení žalobce, že pozemek p. č. xxxxx v k.ú. Rohy nabyli jeho právní předchůdci (rodiče) od pana A. D. v roce 1952. Navíc pozemky p.č. xxxx a p. č. xxxxx v k.ú. Rohy dnes ve vlastnictví žalovaného, nikdy nebyly ve vlastnictví A. D. Za spornou též žalovaný uvádí počátek lhůty vydržení a skutečnost, že k vydržení této části pozemku skutečně došlo, kým a od kdy. Žalovaný nabytí uvedené pozemky v roce 1982, na základě notářského zápisu N 789/82, NZ 522/82 ze dne 19. 8. 1982 registrovaného u Státního notářství v Třebíči dne 19. 8. 1982 pod značkou RI 677/82 a následně dohodou o vypořádání BSM. Upozorňoval opakovaně manžele O. a J. M., kteří část jeho pozemku užívali, že plot stojí na části jeho pozemků. Z tohoto důvodu zpochybňuje dobrou víru právních předchůdců žalobce. Ani samotný žalobce nemohl být podle žalovaného v dobré víře, jelikož pozemek p. č. xxxx nebyl zaměřen, na což žalobce v darovací smlouvě, kterou právní předchůdci žalobce darovali svůj pozemek p. č. xxxxx v k.ú. Rohy upozornili. Žalovaný též zpochybňuje tvrzení žalobce, že jeho právní předchůdci nabyli pozemek p. č. xxxxx v k.ú. Rohy v roce 1952, když jej prokazatelně nabyli až výměnnou smlouvou registrovanou Státním notářství v Třebíči dne 24. 4. 1990 pod RI 760/90 a žalobce jej nabyt rovněž v roce 1990 na základě darovací smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene, a to dle NZ 911/90, N 2939/90 ze dne 13. 8. 1990. Žalovaný zpochybňuje dobrou víru žalobce i v souvislosti s vyhotovením geometrického plánu č. 100324622, Geodézií sp. Brno, SG Třebíč, kdy následně dne 17. 12. 1990 žádal žalobce o zápis chaty nacházející se na pozemku p. č. st. xxx do katastru nemovitostí. Kromě zaměření chaty geometrický plán mapuje hranici pozemku žalobce p. č. xxxxx s pozemky okolními, tedy i s pozemkem p. č. xxxxx, v té době již 8 let ve vlastnictví žalovaného. Žalovaný také zpochybňuje naléhavý právní zájem žalobce na

požadovaném určení. Podle žalovaného také žalobcem předložený geometrický plán nekopíruje protiprávní stav současného oplocení, ale žalobce dle geometrického plánu je požaduje ve větším rozsahu, než v současné době pozemky protiprávně užívá. Žalovaný též odmítá, že by se nechtěl s žalobcem dohodnout ohledně směny části pozemků, např. dle výzvy ze dne 23. 5. 2013, na niž žalobce nakonec reagoval až předžalobní výzvou a podáním žaloby na určení vlastnictví ke sporné části pozemků.

3. Z provedených listinných důkazů a vyjádření účastníků vyplývají tato skutková zjištění: Z potvrzení předložené žalobcem vyplynulo, že A. D. obdržel od J. M. 2 000 Kč, a to za pozemek xxxxx v Rozích u Budišova, zakoupený od JZD v Rozích, jehož členem A. D. byl. Toto potvrzení je ze dne 13. 9. 1952 a z předloženého originálu vyplývá, že částka 2 000 Kč a podpisy na potvrzení jsou psány tužkou. V prohlášení Občanského výboru v Rozích tento prohlásil, že manželé M. koupili v roce 1952 parcelu č. xxxxx v Rozích a se souhlasem NV a JZD v Rozích postavili v roce 1954 dřevěný zahradní domek a celou parcelu oplotili. Též potvrdil, že po celou dobu užívají parcelu jako zahradu pro potřeby svojí rodiny. Právní předchůdci žalobce O. a J. M. byli vlastníky parcely č. xxx zahrady výměře 640 m² v k.ú. Rohy, a to dle výpisu provedeného střediskem Geodézie Třebíč ze dne 4. 3. 1991. Z výpisu katastru nemovitostí listu vlastnictví č. xxx pro k.ú. a obec Rohy vyplývá, že žalobce je současným vlastníkem pozemku p. č. xxxxx a pozemku p. č. st. xxx, na němž se nachází stavba č. p. xxxx, bydlení. Z výpisu katastru nemovitostí listu vlastnictví č. xxxxx, pro k.ú. a obec Rohy vyplývá, že žalovaný je mimo jiné vlastníkem pozemků p. č. xxxxx o výměře 737 m², trvalý travní porost a p. č. xxxxx o výměře 115 m², ostatní plocha – silnice, a to dle smlouvy o převodu nemovitostí RI 677/1982 kupní a darovací ze dne 19. 7. 1982, a dle dohody vypořádání BSM ze dne 17. 3. 1988. Geodetickým plánem pro rozdělení pozemku č. 148-182/2020 potvrzeného Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrálním pracovištěm Třebíč, pod číslem 151/2021 došlo k oddělení části pozemku p. č. xxxx a pozemku p. č. xxxx, z nichž vznikl nový pozemek p. č. xxxxx nacházející se vedle pozemku žalobce p. č. xxxxxx. Z dopisu Dr. M, datovaného dne 30. 1. 1994, vyplynulo, že v tomto dopise se řešil spor o pozemek vedle cesty a plotu žalobce a škoda, která měla žalovanému vzniknout z důvodu kácení stromů. Z výzvy žalovaného datované dne 23. 5. 2013 bylo zjištěno, že žalovaný vyzval žalobce k řešení nesprávného oplocení vedoucího přes pozemky žalovaného p. č. 426 a 1295/2 s návrhem řešení, a to buď odstraněním oplocení těchto pozemků či provedením směny mezi pozemky. Žalobce na tuto výzvu reagoval přípisem ze dne 27. 5. 2013, v němž má zájem o urovnání sporu o oplocení pozemků v zájmu dobrých sousedských vztahů, nicméně chystá se rozporovat změny, ke kterým došlo ve výměrách parcel z důvodu digitalizace, a to u Katastrálního úřadu v Třebíči. Žalovaný též dopisem ze dne 9. 4. 2021 odpověděl na výzvu žalobce k řešení chyby zaměření pozemků s tím, že žalovaný odmítl prodat části svých pozemků a trval na jejich směně. Z částečné kopie knihovní vložky č. 17 pro obec Rohy vyplynulo, že původními vlastníky pozemku xxx pastva byli od roku 1928 F. a A. S., každý k jedné polovině a od roku 1961 výlučným vlastníkem byl F. S. Darovací smlouvou ze dne 29. 3. 1979 F. S. daroval své dceři M. M. pozemky v užívání socialistické organizace, a to mimo jiné pozemek p. č. xxxxx. Tato smlouva byla registrována státním notářstvím v Třebíči pod číslem RI 337/79. Ze snímku katastrální mapy na č.l. 50 vyplývá, že v červnu 1962 byl pozemek p. č. st. xxxx ve stejném stavu, co se týče polohy a tvaru, jako je tomu v současné době. Vedle tohoto pozemku až k silnici se nacházel pozemek xxxxx. Obdobně též ze snímku pozemkového katastru z roku 1982 je pozemek xxxxx stejného tvaru, ale v části tohoto pozemku se nachází p. č. xxxx. Z čestných prohlášení L. S. a A. V. založených na č.l. 57 a 58 sepsaných L. S., bytem xxxxx a A. V., bytem xxxxxx, tito potvrdili, že mezi rodinou M. a Ing. S. stran hranice pozemků p. č. xxxxx a xxx docházelo k sousedským sporům. Z geometrického plánu č. 100924-622 zpracovaného Ing. Kolmanem dne 29. 11. 1990 byla zakreslena na části pozemku p. č. xxxx chata č. xxxx, která se nachází na pozemku p. č. st. xxx. Součástí byla též žádost o zápis novostavby do katastrálního operátu pro žalobce a žalobce též tuto žádost vlastnoručně podepsal. Z podrobného měření změn, jehož součástí je též zaměření pozemku p. č. xxxx vyplývá, že vedle

tohoto pozemku směrem k silnici je další pozemek, a to p. č. xxxx. Z fotografií předložených žalovaným na č.l. 62-63 vyplývá, že žalobce má přístup ke svému pozemku přes pozemek p. č. xxxx, který je ovšem oplocen. V této části je možné vybudovat sjezd ze silnice na pozemky žalobce. Z notářského zápisu sepsaného dne 21. 3. 1990 výměnnou smlouvou mezi manželi M. a M. D. aj. Ž., manželé M. nabyli od M. D. aj. Ž. pozemek p. č. xxxxx o výměře 790 m², oproti nabytí p. č. xxxx M. D. a J. Ž. Tento notářský zápis byl registrován pod číslem RI 760/90. Z kupní smlouvy ze dne 24. 11. 1969 sepsané pod číslem N 946/69 vyplývá, že A. a M. D. kupní smlouvou ze dne 17. 8. 1954 odprodali manželům O. a J. M. do jejich rovnodílného vlastnictví pozemek xxxx, role, s tím, že originál smlouvy ze dne 17. 8. 1954 byl na ONV ve Žďáru nad Sázavou ztracen. Mezitím manželé M. na koupeném pozemku vystavěli chatu, pozemek oplotili a vysázeli porosty, od této doby pozemek užívají. Jelikož v mezidobí došlo k převodu tohoto pozemku na manžele F. a R. F., tak tito společně s M. D. uznali rovnodílné vlastnictví k pozemku p. č. xxxxx v k.ú. Rohy o výměře 748 m² s tím, že tento pozemek byl nově zapsán na list vlastnictví manželům M. Darovací smlouvou ze dne 13. 8. 1990 sepsanou pod číslem NZ 911/90, N 1239/90, manželé O. a J. M. darovali svému synu I. M. (žalobci) pozemky p. č. xxxxx, p. č. xxxxxx vč. chaty č. p. xxxx, která dosud nebyla geometricky zaměřena. Součástí této smlouvy bylo zřízení věcného břemene doživotního užívání rekreační chaty a pozemků pro manžele M. Tato smlouva byla registrována dne 13. 8. 1990, pod číslem RI 2224/90. Kupní smlouvou ze dne 11. 2. 1969 M. M. (bratr žalobce) odkoupil od manželů J. a B. D. pozemek p. č. xxxx o výměře 210 m² za cenu 500 Kčs. Tato smlouva byla registrována Státním notářstvím v Třebíči pod číslem RI 230/70. Z knihovni vložky č. 22 pro obec a k.ú. Rohy vedené ve prospěch A. a M. D. vyplývá, že tito od dubna 1929 byli vlastníky pozemku p. č. xxxx a pozemku p. č. xxxxx. Z potvrzení JZD Budišov ze dne 8. 3. 1991 vyplývá, že pozemek p. č. xxxxx v k.ú. Rohy není veden v užívacím vztahu JZD. Z potvrzení ze dne 15. 8. 1954 podepsaného A. D. vyplývá, že tento potvrzuje příjem 300 Kčs od PhMr. M. za pozemek p. č. xxxxx v Rozích u Budišova. Usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 2. 1961, č.j. 5 C 163/60-17, byl schválen smír účastníků žalobců R. a M. Š. a žalovaných manželů M., jímž bylo určeno, že výhradními vlastníky chaty postavené na pozemcích p. č. xxxxx zapsaného ve vložce 22 pozemkové knihy pro k.ú. Rohy jsou žalovaní manželé M. Uvedeným smírem se též dohodli účastníci na užívání předmětné chaty v období od 1. července do 31. července žalobci. Kupní a darovací smlouvu sepsanou dne 15. 9. 1965 mezi M. D. a manželi A. a R. D. byly mimo jiné darováno do rovnodílného spoluvlastnictví manželům D. pozemky užívané JZD, a to p. č. xxxx – pastva. Tato smlouva byla registrována Státním notářstvím pod číslem RI 454/65. Následně kupní smlouvu ze dne 23. 1. 1967 byla parcela p. č. 430/2 – pastva, sdružená do JZD, D. prodána manželům F. a R. F. Tato smlouva byla registrována Státním notářstvím pod číslem RI 301/67. Rozhodnutím Státního notářství v Třebíči ze dne 19. 3. 1979 číslo D 1274/78 vyplývá, že po pozůstalé R. F., bytem xxxxx, zdědil pozemek p. č. xxxxxx v užívání socialistické organizace pozůstalý vdovec F. F. Z notářského zápisu ze dne 29. 3. 1979, jímž byla sepsána darovací smlouva mezi F. S., bytem xxxxxx a M. M. byly darovány pozemky M. M., jako obdarované v užívání socialistické organizace, mimo jiné pozemek p. č. xxxx. Tato smlouva byla registrována Státním notářstvím pod číslem RI 337/79. Mezi účastníky bylo sporné to, kde ve skutečnosti byla postavena chata, zda na pozemku xxxxxx či na pozemku xxxxxx, a zda byl oplocen p. č. xxxxx nebo zda byla oplocena pouze malá zahrádka, nacházející se u dřevěné chatky, a to na pozemku p. č. xxxx. Z vyjádření Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč ze dne 23. 12. 2021 vyplývá, že u pozemku p. č. xxxxx v k.ú. Rohy byl údaj o užívání tohoto pozemku socialistickou organizací uveden na LV pod pol. výkazu změn xxxxx. Touto položkou bylo založeno LV xxxx a uzavřena knihovni vložka č. 17 pozemkové knihy, počátek užívání není doložen listinou či konkrétním datem. Z výslechu svědkyně M. P., vnučky F. S., vyplynulo, že F. S., ročník narození xxxx, vstoupil do JZD, protože pozemky, které následně svědkyně zdědila po své matce, paní M. M. jsou i nadále v pachtu zemědělského družstva. Z výslechu A. B. vyplynulo, že tato svědkyně se do Rohů přistěhovala až v roce 1970, tedy o oplocení pozemku žalobce v padesátých a šedesátých letech nemá povědomí. Z fotografie nástěnky JZD Rohy vyplývá, že v prvním představenstvu JZD

Rohy, které vzniklo v září 1952 byli mimo jiné dva F. S. Ze seznamu voličského pro obec Rohy z roku 1932 vyplývá, že v obci Rohy byli k uvedenému datu dva F. S., kteří v září 1952 žili.

4. Podle občanského zákoníku číslo 141/1950 Sb. (dále jen „střední občanský zákoník“) § 40 odst. 1 a odst. 2 písemné formy je třeba u právních úkonů o právech k nemovitostem, ledaže jde o nájem rodinného domku nebo jiné podobné stavby anebo jeho jiné části budovy. Totéž platí o majetkových právních úkonů mezi manžely, pokud nejde jen o obvyklá darování, přiměřená jejich výdělečným a majetkovým poměrům. Písemné formy je dále třeba u právních úkonů, pro něž je zákonem písemná forma zvláště předepsána. Z listiny o právním úkonu, kterým se zřizuje věcné právo k nemovitosti, má být také patrné, kdy právo vznikne; obdobně platí pro listiny o změně, převodu nebo zániku takového práva.
5. Podle § 115 středního občanského zákoníku vydržením lze nabýt vlastnického práva, nejde-li o nezcizitelné věci, které jsou v socialistickém vlastnictví.
6. Podle § 116 středního občanského zákoníku práva vlastnického k věci movité nabude, kdo ji drží oprávněně (§ 145) a nepřetržitě po tři léta; jde-li o věc nemovitou, je třeba vydržecí doby desetileté.
7. Podle § 145 odst. 1 a odst. 2 středního občanského zákoníku je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem k dobré víře, že mu věc nebo právo náleží, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.
8. Podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění novely č. 509/1991 Sb., účinné od 1. 1. 1992 (dále jen „obč. zák.“) § 134 odst. 1 a odst. 3 oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Do doby podle odstavce 1 se započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce.
9. Podle § 130 obč. zák. je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.
10. Podle § 80 občanského soudního řádu č. 99/1963 Sb., v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.
11. Podle § 132 o. s. ř. důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
12. Soud se nejdříve zabýval tím, zda má žalobce na požadovaném určení vlastnického práva k nemovité věci zapsané v katastru nemovitostí naléhavý právní zájem. Ze soudní judikatury vyplývá, že *domáhá-li se žalobce určení, že je vlastníkem nemovitosti, u níž je v katastru nemovitostí veden jako vlastník někdo jiný, má nepochybně na požadovaném určení naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř.* (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2439/2002). V projednávané věci se žalobce domáhá určení, že je vlastníkem části pozemků, a to z titulu jejich vydržení, které jsou zapsány v katastru nemovitostí ve vlastnictví žalovaného. Soud dospěl k závěru, že žalobce má na požadovaném určení naléhavý právní zájem, neboť určením vlastnictví se odstraní nejisté právní postavení žalobce týkající se užívání části pozemků p. č. xxxx a p. č. xxxxx v k.ú. Rohy, ohledně nichž je se žalovaným ve sporu.
13. V projednávané věci tíží žalobce břemeno tvrzení a důkazní k prokázání dobré víry právních předchůdců žalobce a žalobce samotného ohledně užívání částí pozemků p. č. xxxx a p. č. xxxxx v k.ú. Rohy, blíže zaměřených Geometrickým plánem č. 148-182/2020 ze dne 17. 1. 2021. Užívání

částí těchto pozemků právními předchůdci žalobce manželé M. odvozuje žalobce z jejich vlastnictví pozemku p. č. xxxx, které měli dle tvrzení žalobce tito nabýt v roce 1952 od A. D. a s jeho součinností též pozemek v rozsahu zasahujícím do pozemku p. č. xxx oplotit. V této souvislosti soud, na základě provedených důkazů, dospěl k závěru, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro převod vlastnictví k pozemku p. č. xxxx od A. D. v roce 1952, neboť žalobcem nebyla soudu předložena žádná nabývací listina manželů M. k tomuto pozemku, přičemž střední občanský zákoník stanovil jednoznačně povinnost písemné formy právního úkonů, týkajících se převodu vlastnictví k nemovitosti. Předložené potvrzení o převzetí částky 2 000 Kč od J. M. takové zákonné předpoklady nenaplnuje. V této souvislosti lze též odkázat na závěr učiněný Nejvyšším soudem v rozhodnutí vedeném pod sp. zn. Cz 287/52, podle něhož *kupní smlouva o nemovitosti vzniká jen, pokud listina o ní obsahuje všechny smluvní projevy potřebné ve smyslu § 366 středního občanského zákoníku k jejímu vzniku*. V řízení bylo stranou žalovanou prokázáno, že nabývací titul k uvedenému pozemku ve prospěch manželů M. je datován až dnem 21. 3. 1990, notářský zápis NZ 273/90 (č.l. 131). Argumentaci žalobce, že došlo ke ztrátě nabývací listiny k pozemku p. č. xxxx, přičemž následující soudní smír, mezi manželi Š. a manželi M. ohledně užívání chaty na pozemku p. č. xxxx a následné uzavření smlouvy z roku 1969 mezi manželi M. a manželi F., týkající se převodu pozemku p. č. xxxx, obsahují nesprávné uvedení parcelního čísla pozemku p. č. xxxxx namísto p. č. xxxxx, považuje soud za nevěrohodnou, když pozemek p. č. xxxx měl být právními předchůdci žalobce zakoupen v roce 1954, nikoli v roce 1952, jako tomu mělo být u pozemku p. č. xxxx. Navíc pozemek p. č. xxxxx v k.ú. Rohy byl nejprve původními vlastníky A. a R. D. prodán F. a R. F., a to kupní smlouvou ze dne 23. 1. 1967 (č.l. 117), následně zděděn F. F. (č.l. 120) a dle rozhodnutí Státního notářství v Třebíči č.j. D 458/90 ze dne 21. 3. 1990 a kupní smlouvy RI 884/81 ze dne 1. 11. 1981 se podílovým spoluvlastníky tohoto pozemku – každý id. 1/2 stali M. D. a J. Ž.

14. Mezi stranami bylo též sporné, v jakých hranicích byl pozemek p. č. xxxx v padesátých letech oplocen, přičemž z provedených důkazů nebylo prokázáno, že oplocení vedlo v hranicích rozhodných pro vyhotovení geometrického plánu č. 148-182/2020. K prokázání této skutečnosti byly předvolány dvě svědkyně, a to M. P., která nepotvrdila, že byl kolem chaty, kterou užívaly rodiny Š. a M., nějaký plot. Též svědkyně A. B. nepotvrdila, kudy původní plot vedl, neboť se do Rohů přistěhovala až v roce 1970.
15. K samotnému pozemku p. č. xxx v k.ú. Rohy, jehož část měli právní předchůdci vydržet, bylo v řízení prokázáno, že tento pozemek svým umístěním byl v katastrálních mapách od 50. let do současnosti, resp. do oddělení p. č. xxxx, veden ve stejné podobě a tvaru. Původním vlastníkem pozemku p. č. xxx byl F. S. (dříve společně s A. S.), který vlastnictví tohoto pozemku převedl v roce 1979 na dceru M. M., přičemž šlo o pozemek v užívání socialistické organizace. Soud též má za prokázané, že F. S. vstoupil v padesátých letech 20. století do JZD, což vyplývá nejen ze žalovaným předložených důkazů (fotografie nástěnky z roku 1952 o založení JZD v Rozích, převodní smlouvy z roku 1979 a seznamu voličského z roku 1932), ale též z výsledku svědkyně M. P., která potvrdila, že pozemky, které zdědila po své matce M. M., jsou stále v užívání zemědělského družstva. V této souvislosti je třeba odkázat na ustanovení § 115 středního občanského zákoníku a též na závěr učiněný Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 22 Cdo 4173/2010, podle něhož, *vydržení (pozemku) bylo vyloučeno pouhou existencí uživatelského práva socialistické organizace, nikoli jeho skutečnou realizací*. Jinými slovy řečeno, k vydržení části pozemku p. č. xxxx v k.ú. Rohy nemohlo ze strany právních předchůdců žalobce dojít, neboť tomu bránila možnost socialistické organizace – JZD v Rozích, tento pozemek užívat.
16. Žalobce v řízení neprokázal existenci dobré víry svých právních předchůdců tedy, že tito se chopili držby části pozemku p. č. xxx v k.ú. Rohy v žalobcem tvrzeném rozsahu a též, že jej užívali na základě právního titulu, byť domnělého, když nebyla prokázána existence takového nabývacího titulu k části tohoto pozemku, přičemž právním předchůdcům žalobce nic nebránilo ověřit si

rozsah užívání pozemku p. č. xxx nahlédnutím do katastrální mapy, a nespolehat se výhradně na žalobcem tvrzené (nikoli však prokázané) ujištění původního vlastníka pozemku A. D.

17. Soud také nemá za prokázanou dobrou víru žalobce, který nabyl pozemek p. č. xxxx v k.ú. Rohy na základě darovací smlouvy z roku 1990, přičemž následně došlo k zápisu stavby nacházející se na pozemku p. č. xxxx, nově na p. č. xxxx v k.ú. Rohy. Součástí žádosti o provedení zápisu stavby byl geometrický plán č. 100924-622, který zaměřuje uvedenou stavbu, ale současně zobrazuje hranici pozemku p. č. xxxxx, v návaznosti na pozemek xxxxx, přičemž žádost o zápis stavby byla žalobcem podepsána, tedy soud má za prokázané, že žalobce byl seznámen se stavem hranic pozemků, a nemůže tak tvrdit, že byl v dobré víře vedoucí k vydržení části pozemku p. č. xxxx. V této souvislosti je třeba odkázat na závěr Nejvyššího soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 7. 1. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1401/2001, podle něhož *posouzení, je-li držitel věci v dobré víře či nikoli, je vždy třeba hodnotit objektivně, nikoli pouze ze subjektivního hlediska samotného účastníka a je vždy třeba brát v úvahu, zda držitel při normální opatrnosti, kterou lze s ohledem na okolnosti a povahu daného případu po každém požadovat, neměl, respektive nemohl mít po celou vydržecí dobou důvodné pochybnosti o tom, že mu věci nebo právo patří. Dobrá víra zaniká v okamžiku, kdy se držitel seznámil se skutečnostmi, které objektivně musely vyvolat pochybnosti o tom, že mu věc po právu patří. Na tom nemění nic ani to, že držitel bude nadále subjektivně v dobré víře; ke ztrátě dobré víry postačí, jestliže držitel při obvyklé opatrnosti mohl a měl dojít k závěru, že mu věc nepatří.*
18. Žalobce v řízení o určení vlastnického práva k části pozemků p. č. xxx a p. č. xxxxx v k.ú. Rohy neprokázal existenci zákonných předpokladů pro vydržení nemovitosti podle středního občanského zákoníku ze strany jeho právních předchůdců ani to, že žalobce byl sám v dobré víře vedoucí k vydržení nemovitosti podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., proto soud žalobu zamítl.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, přiznal soud náhradu účelně vynaložených nákladů, které sestávají z odměny za zastupování žalovaného advokátem spočívající v 7 úkonech právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 15. 9. 2021, účast na jednání soudu dne 4. 11. 2021, doplnění skutkových tvrzení ze dne 3. 12. 2021, účast na jednání soudu dne 10. 2. 2022 (přesahující dvě hodiny) a účast na jednání soudu dne 17. 3. 2022, ze základu 35 000 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu, po 2 500 Kč za jeden úkon, tj. ve výši 17 500 Kč, 7 režijních paušálů podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve výši 2 100 Kč, náhrada za jízdné právní zástupkyně žalovaného osobním vozidlem z Brna do Třebíče a zpět za tři jízdy v celkové délce 456 km (3x152 km) a při průměrné spotřebě benzínu automobilového 10,6 l/100 km a ceně benzínu automobilového 27,80 Kč/l v roce 2021 a při ceně 37,10 Kč/l v roce 2022 a paušálním opotřebením vozidla ve výši 4,40 Kč/1 km v roce 2021 a ve výši 4,70 Kč/1 km v roce 2022, tj. celkem 6 365 Kč dle výpočtu $2x [(10,6 \times 3,04 \times 37,10) + (4,7 \times 304 \text{ km})] + (10,6 \times 1,52 \times 27,80) + (4,4 \times 152)$, náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 1 200 Kč (12 započatých půlhodin x 100 Kč), navýšeno o 21% DPH, v celkové výši 27 165 Kč. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. jsou náklady řízení splatné k rukám zástupkyně žalovaného ve lhůtě stanovené podle § 160 odst. 1 o. s. ř.
20. Výrok o nákladech řízení státu III. se opírá o § 148 o. s. ř. Stát na svědečném vynaložil náklady řízení ve výši 2 345 Kč. S ohledem na výsledek řízení je povinný nahradit státu ve lhůtě podle § 160 odst. 1 věta první o. s. ř. náklady řízení ve věci neúspěšný žalobce, u kterého nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Třebíč 17. března 2022

JUDr. Radim Kostík, Ph.D.
samosoudce

č. j. 6 C 274/2021-59

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem Mgr. JUDr. Janem Hurdíkem, PhD. ve věci

žalobkyně: **A. A.**, narozená xxxxx
bytem xxxxxxx

proti
žalovanému: **P. K.**, narozený xxxxxx
bytem nám. xxxxxxx

**o určení vlastnictví k motorovému vozidlu
rozsudkem pro uznání**

takto:

- I.** Určuje se, že žalobkyně A. A., narozená dne xxxxxx, není s účinností od 9. 10. 2019 vlastníkem silničního vozidla tovární značky Volkswagen Passat 1.9 Tdi, rok výroby 1998, VIN WVWZZZ3BZXE192348, SPZ xxxxxx.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 2 000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou domáhala se žalobkyně rozhodnutí o určení ve smyslu výrokové části tohoto rozsudku.

Žalovaný byl usnesením podle *ustanovení § 114b) odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění* vyzván, aby se ve věci nejpozději do třiceti dnů ode dne doručení tohoto usnesení písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení. Současně byl poučen, že

pokud se ve stanovené lhůtě bez vážného důvodu nevyjádří a ani soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává (*ustanovení § 114b odst. 5 občanského soudního řádu*). Dále byl rovněž soudem poučen, že v takovém případě může být rozhodnuto rozsudkem pro uznání bez nařízení jednání (*ustanovení § 153a odst. 3, 4 občanského soudního řádu*). Tento procesní postup soud zvolil s ohledem na okolnosti projednávané věci vyplývající z podané žaloby, která je po právní stránce nikoliv bagatelního rázu, resp. vyjádření žalovaného ve věci má zásadní význam pro způsob dalšího vedení sporu a pro rozsah ve věci následně prováděného dokazování.

Ve stanovené třicetidenní lhůtě se žalovaný k žalobě nevyjádřil ani soudu nesdělil, jaký vážný důvod mu v tom brání. Dle shora citovaného *ustanovení § 114b odst. 5 občanského soudního řádu* se tak **má za to**, že **nárok**, který je proti němu žalobou uplatněný **uznává** a soud proto ve věci rozhodl ve smyslu *ustanovení § 153a odst. 1, 3 občanského soudního řádu* rozsudkem pro uznání tak, že žalobě ve znění závěrečného návrhu žalobkyně plně vyhověl, aniž ve věci nařídil jednání (*ustanovení § 153a odst. 4 občanského soudního řádu*).

O nákladech řízení soud rozhodoval na základě zásady úspěšnosti účastníků ve věci obsažené v *ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu*, dle kterého *účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl*. Důvody hodné zvláštního zřetele opodstatňující mimořádnou aplikaci *ustanovení § 150 občanského soudního řádu* soud v projednávaném případě neshledal, tedy ve věci plně úspěšné žalobkyni přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku, když žalobkyni jiné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání** ve lhůtě do patnácti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči ve třech vyhotoveních (*ustanovení §§ 201 a 204 odst. 1 občanského soudního řádu*).

U odvolání proti rozsudku pro uznání **jsou však odvolacím důvodem jen** vady uvedené v *ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) občanského soudního řádu* a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání (*ustanovení § 205b) občanského soudního řádu*).

Nebude-li povinnost uložená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí, resp. exekuci.

Třebíč 19. ledna 2022

Mgr. JUDr. Jan Hurdík, PhD.
samosoudce

č. j. 7 C 80/2021-219

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem Mgr. Petrou Rutarovou ve věci

žalobce: **V. M.**, narozený xxxxxx
bytem xxxxxx
zastoupený advokátem Mgr.Ing. Antonínem Továrkem
sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno

proti
žalované: **E. M.**, narozená xxxxx
bytem xxxxxxxx
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Tomkem
sídlem Tyršova 590, 675 31 Jemnice

o určení vlastnictví a o vyklizení

takto:

I. **Žaloba**, kterou se žalobce domáhal

určení, že je výlučným vlastníkem pozemku parc. č. st. xxxx, o výměře 1209 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez čp/če, zem. stavba, pozemku parc. č. xxxxxx, o výměře 331 m², ostatní plocha a pozemku parc. č. xxxxxx, o výměře xxxxxx m², ostatní plocha, to vše zapsané na LV xxxxx u Katastrálního úřadu pro Vysočinu v katastrálním území Jiratice, obci Jiratice a

uložení povinnosti žalované vyklidit pozemek parc. č. st. xxxx, o výměře 1209 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez čp/če, zem. stavba, pozemek parc. č. xxxxxx, o výměře 331 m², ostatní plocha a pozemek parc. č. xxxxxx, o výměře 3630 m², ostatní plocha, to vše zapsané na LV xxx u Katastrálního úřadu pro Vysočinu v katastrálním území Jiratice, obci Jiratice, a to do 3 měsíců od právní moci rozsudku,

se zamítá.

- II. Žalobce je **povinen** uhradit žalované na náhradě nákladů řízení částku **35 400 Kč**, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované.
- III. Žalobce je **povinen** uhradit České republice – Okresnímu soudu v Třebíči na nákladech řízení státu částku **1 272 Kč**, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 16. 3. 2021 domáhal se žalobce určení vlastnictví k nemovitostem specifikovaným ve výroku I. tohoto rozsudku a jejich vyklizení s odůvodněním, že tyto žalované daroval, avšak dopisem ze dne 8. 3. 2021 svůj dar odvolal, čímž se zrušila darovací smlouva a obnovil se původní právní vztah. Žalovaná však žalobci neposkytla potřebnou součinnost k podpisu souhlasného prohlášení, na jehož základě by katastrální úřad provedl vklad vlastnického práva k nemovitostem zpět do výlučného vlastnictví žalobce. Důvodem odvolání daru bylo dle žalobce jednání žalované zjevně porušující dobré mravy, které spočívalo v následujícím chování. Žalovaná se pokoušela úmyslně a zlovolně vystrnadit žalobce bez jeho vědomí z pozice pachtýře pozemků p. č. xxxx, zapsáno na LV č. xxxx pro k. ú. Jiratice a p. č. xxxxx, zapsáno na LV č. xxxx pro k. ú. Jiratice s cílem poškodit žalobce a na jeho úkor se majetkově obohatit tím, že se dosadí do pozice uživatele propachtovaných pozemků a poživitele příjmů z nich plynoucí. Žalovaná kontaktovala propachtovatele a lživě uvedla, že žalobce v rozporu s pachtovními smlouvami pronajímá pacht třetí osobě, že žalobce nehradí pachtovné a že je s žalobcem údajně dávno rozvedená. Vynucovala si také po propachtovatelích R. S. a H. M. podpis jakési nové pachtovní či nájemní smlouvy, kde měla figurovat jako nový pachtýř/nájemce na místo žalobce. Žalovaná dále svým jednáním způsobila, že na žalobce byl nucen podat žalobu jeho vlastní syn, neboť žalovaná porušila písemnou dohodu ze dne 19. 6. 2019 na základě, které měla být na syna žalobce převedena bytová jednotka č. xxxxx v bytovém domě čp. xxxxx, xxxxxx a spoluvlastnické podíly na společných částech domu, vše zapsáno na LV č. xxxxxx, k. ú. Jemnice. Ačkoliv syn žalobce kupní cenu za byt ve výši 745 000 Kč uhradil, žalovaná ji odmítla podepsat. V následném soudním řízení účelově a lživě tvrdila, že tato dohoda je neplatná, že jí nikdy neviděla, že syn žalobce částku 745 000 Kč nikdy nezaplatil a že se žalobce se svým synem údajně dopustili podvodu. Dále žalovaná podala dne 14. 5. 2020 u Okresního soudu v Třebíči návrh na určení výživného nerozvedené manželky, přičemž v žalobě zamlčela příjem, který jí plyne z daru s cílem vysoudit na žalobci co nejvyšší výživné. Darované pozemky žalovaná využívá k podnikatelské činnosti a provozuje na nich vyjížděky na koních za úplatu. Žalobce považuje za nemorální, že žalovaná zamlčela v soudním řízení o výživném dar od žalobce, jakož i příjem realizovaný prostřednictvím tohoto daru. Chování žalované vůči žalobci i jeho synovi soustavně postrádá základní pravidla slušnosti. I kdyby jednotlivá jednání uvedená v žalobě samostatně nedosahovala intenzity chování, zjevně porušujícího dobré mravy, je nutno zohlednit, že se závažného chování vůči žalobci a jeho blízkým dopouští žalovaná od března 2020, tedy opakovaně a dlouhodobě.
2. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila. Namítla opožděné odvolání daru, neboť k němu nedošlo do jednoho roku ode dne, kdy žalovaná žalobci údajně měla ublížit, resp. do jednoho roku ode dne, kdy žalobce získal vědomost o důvodu pro odvolání daru. Pokud se týká údajného porušení písemné dohody ze dne 19. 6. 2019 s plánovaným plněním do 15. 7. 2019, tak již od 16. 7. 2019 žalobce věděl, že plněno nebylo, a proto by důvodem pro odvolání daru pro nevděk mohla být tato skutečnost do 16. 7. 2020. Dle žalované ke zjevnému porušení dobrých mravů nedošlo ani v jednom z důvodů uvedených v žalobě. Je zřejmé, že chování žalované bylo reakcí na jednání žalobce, které je v rozporu s dobrými mravy. Cílem žalobce je co nejvíce poškodit žalovanou,

nebot' ví, jaký má se svojí dcerou vztah ke koním. Žalobci na propachtovaných pozemcích nezáleží a není tak naplněno subjektivní kritérium ublížení dárce. Žalobce dále nedoložil existenci naléhavého právního zájmu na podání žaloby. Původ sporu je v tom sporu, že se manželé nedohodli na vypořádání společného jmění manželů. Žalobce začal v lednu 2020 žalované vyhrožovat zoráním propachtovaných pozemků. V návaznosti nato se žalovaná rozhodla majitele pozemku kontaktovat, domluvit se s nimi na výpovědi manželovi a na podepsání nové pachtovní smlouvy. Důležité přitom je, že propachtované pozemky užívala pouze žalovaná, žalobce o ně neměl reálný zájem a k ničemu je nepotřeboval. Výpověď pachtovních smluv zaslali žalobci vlastníci pozemků a nikoliv žalovaná, přičemž pro odvolání daru pro nevděk je podstatné toliko jednání žalované. Propachtované pozemky žalobce nikdy neužíval, a dokonce se snažil pro tyto pozemky, které nevladnil, najít kupce.

3. Soud ve věci provedl rozsáhlé dokazování listinnými důkazy, výsledky svědků a výsledkem žalobce. Žalovaná s provedením svého účastnického výslechu nesouhlasila.
4. Z odvolání daru datovaného dnem 8. 3. 2021 bylo zjištěno, že tímto dopisem odvolal žalobce dar žalované a odstoupil dle § 2072 občanského zákoníku od darovací smlouvy uzavřené dne 3. 9. 2018 na základě, které převedl bezplatně do výlučného vlastnictví žalované nemovité věci specifikované ve výroku I. tohoto rozsudku. V podání specifikoval žalobce celkem 3 důvody pro odvolání daru. Jako první uvedl, že dne 16. 3. 2020 dozvěděl o tom, že se žalovaná pokoušela úmyslně a zlovolně vystrnadit žalobce bez jeho vědomí z pozice pachtýře předmětných pozemků s cílem jej poškodit a na jeho úkor se majetkově obohatit tím, že se lstivě dosadí do pozice propachtovaných pozemků a poživatelé příjmů z nich plynoucích. Kontaktovala propachtovatele H. M. a R. S., které uvedla v omyl tím, že uvedla, že žalobce v rozporu s pachtovními smlouvami pronajímá pacht třetí osobě, že nehradí pachtovné, že je se žalobcem údajně dávno rozvedená a že přebírá pachtovní smlouvu na místo žalobce. Následně propachtovatelům vnucovala k podpisu pachtovní či nájemní smlouvy, kde měla figurovat jako nový nájemce/pachtýř na místo žalobce. Druhým důvodem pro odvolání daru byla skutečnost, že v důsledku jednání žalované byl nucen podat žalobu na žalobce jeho vlastní syn, V. M. ml. Důvodem bylo porušení dohody uzavřené dne 19. 6. 2019 mezi žalobcem, žalovanou a V. M. ml. na základě, které měla být na posledně jmenovaného převedena bytová jednotka č. xxxx v Jemnici za cenu 745 000 Kč. Ačkoliv syn žalobce kupní cenu za byt ve výši 745 000 Kč uhradil, žalovaná ji odmítla podepsat. V následném soudním řízení účelově a lživě tvrdila, že tato dohoda je neplatná, že jí nikdy neviděla, že syn žalobce částku 745 000 Kč nikdy nezaplatil a že se žalobce se svým synem údajně dopustili podvodu. Třetím důvodem pro odvolání daru je, že žalovaná podala dne 14. 5. 2020 u Okresního soudu v Třebíči návrh na určení výživného nerozvedené manželky, přičemž v žalobě zamřčela příjem, který jí plyne z daru s cílem vysoudit na žalobci co nejvyšší výživné. Darované pozemky žalovaná využívá k podnikatelské činnosti a provozuje na nich vyjížděky na koních za úplatu. Žalobce považuje za nemorální, že žalovaná zamřčela v soudním řízení o výživném dar od žalobce, jakož i příjem realizovaný prostřednictvím tohoto daru. Z kopie dodejky k této písemnosti vyplývá, že žalovaná ji převzala do vlastních rukou dne 9. 3. 2021.
5. Z vyrozumění Policie ČR, ÚO Třebíč, Obvodní oddělení Jemnice ze dne 13. 5. 2020 vyplývá, že nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestní čin nebo přestupek.
6. Ze zpětvzetí výpovědi zemědělského pachtu ze dne 13. 3. 2020 bylo zjištěno, že tato je adresována žalobci. Pod zpětvzetím je podepsána J. M., která uvedla, že ve výpovědi mimo jiné uváděla jako důvod neuhrazení pachtovného v dané výši a čase, avšak následně od matky zjistila, že pachtovné bylo matce uhrazeno. Potvrzuje proto, že pachtovní smlouva ze dne 16. 3. 2015 je platná a nezpochybnitelná. Ve spise na čl. 36 je založeno další zpětvzetí výpovědi zemědělského pachtu ze dne 13. 3. 2020 podepsané taktěž Jitkou Matějkovou, které se obsahově shoduje se shora popsaným

zpětvzetím výpovědi, avšak je doplněno o odstavec, ve kterém J. M. odstupuje od pachtovní smlouvy uzavřené mezi propachtovatelkou a pachtýřem E. M.

7. Z odstoupení od návrhu smlouvy ze dne 16. 3. 2020 podepsaného H. M. bylo zjištěno, že tato sděluje žalované, že jí uvedla v omyl a přesvědčovala ji k podpisu návrhu jakési smlouvy, kterou však neakceptuje z důvodu trvání smlouvy se žalobcem, který řádně zaplatil v termínu pachtovné.
8. Z pokladního dokladu vystaveného žalobcem dne 17. 1. 2020 vyplývá, že částka 4 300 Kč jako pachtovné za rok 2020 byla přijata od V. M. Chybí však údaj o tom, kdo částku přijal.
9. Dne 19. 6. 2019 uzavřeli účastníci tohoto řízení a V. M. ml. dohodu o prodeji bytu čp. xxxxx s tím, že do 15. 7. 2019 prodají účastníci tohoto řízení byt o velikosti 2+1 na xxxxxxxx v Jemnici V. M. ml., nar. 16. 8. 1999 za částku 745 000 (měna neuvedena) do jeho úplného vlastnictví.
10. Z usnesení Okresního soudu v Třebíči (dále jen „zdejší soud“) č.j. 6 C 97/2020 ze dne 8. 6. 2020 bylo zjištěno, že tímto usnesením byli vyzváni žalovaní E. M. a V. M. (žalobce v tomto řízení), aby se písemně vyjádřili k podané žalobě ve věci nahrazení projevu vůle – uzavření kupní smlouvy.
11. Ze žalobního návrhu ze dne 27. 4. 2020 vyplývá, že žalobce V. M., nar. xxxxx se domáhal nahrazení projevu vůle žalovaných k uzavření kupní smlouvy na bytovou jednotku č. xxxx v bytovém domě čp. xxxx, xxxxx v Jemnici. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaní předmětný byt vlastní ve společném jmění manželů (dále též jen „SJM“), přičemž s ním uzavřeli dohodu o prodeji bytu dne 19. 6. 2019 za částku 745 000 Kč. Žalobce si vzal na koupi předmětné nemovitosti úvěr ze stavebního spoření a dne 15. 7. 2019 kupní cenu ve výši 745 000 Kč zaplatil. I přes opakované výzvy k uzavření smlouvy zaslané žalované k uzavření kupní smlouvy nedošlo z důvodu, že žalovaná považovala dohodu o prodeji bytu za neplatnou a kupní cenu za nezaplacenou. Z vyjádření Vlastimila Mandáta (žalobce v nyní projednávané věci) ze dne 18. 6. 2020 vyplývá, že s podaným návrhem souhlasí.
12. Z odpovědi žalované na výzvu soudu ve věci žaloby o nahrazení projevu vůle ze dne 7. 10. 2020 bylo zjištěno, že považuje dohodu o prodeji bytu za neplatnou. Tvrdí, že do jejího předložení manželem tuto dohodu neviděla. Dle názoru žalované měl být dům a byt rozdělen mezi manžele v rámci vypořádání. Žalovaná navíc zjistila, že manžel (v tomto řízení žalobce) měl od syna přijmout částku 745 000 Kč z kupní smlouvy, která ještě neexistovala a z úvěru, který byl sjednán poté, co byla částka uhrazena. Žalovaná dále uvedla, že její manžel by neměl do tohoto zatahovat svého syna se zřejmě podvodným jednáním, jehož reálným účelem je, aby společné jmění nebylo vypořádáno jedna ku jedné. Že se jedná o podvod (úvěrový vůči ČMSS nebo vůči žalované) žalovanou utvrzuje i to, že V. M. ml. tvrdí, že na základě úvěru obdržného díky smlouvy uzavřené dne 1. 10. 2019 zaplatil dne 15. 7. 2019 částku 745 000 Kč.
13. Z návrhu na určení výživného nerozvedené manželky ze dne 14. 5. 2020 podaného ke zdejšímu soudu bylo mimo jiné zjištěno, že žalobkyně uvedla měsíční příjmy od zaměstnavatele COPRA agency s.r.o., dále výživné na dceru Natálii, přičemž jiný příjem nemá. Žalobkyně dále uvedla, že nemá žádný majetek větší hodnoty, ze kterého by měla nějaký pravidelný příjem, vyjma polí v nájmu u družstva Hříšice, o který se dělí se svými sestrami.
14. Z údajů z veřejné části živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že žalovaná má zapsáno živnostenské oprávnění od 1. 8. 2016 mimo jiné pro obor činnosti chov zvířat a jejich výcvik. Oprávnění má platnost na dobu neurčitou. Přerušování provozování živnosti oznámila žalovaná na dobu od 1. 10. 2019 do 31. 12. 2099.

15. Z vyjádření k odvolání daru ze dne 7. 4. 2021 vyplývá, že dle žalované nebyly splněny zákonné předpoklady, a proto žalovaná souhlasné prohlášení nepodepíše.
16. Na fotografii displeje telefonu na čl. 38 je zachycena výzva – oznámení ze dne 29. 1. 2020, kterým žalobce oznamuje/vyzývá žalovanou, že ke dni 30. 3. 2020 nebudou pozemky na LV č. xxx a LV č. xxxx pro obec Jiratice nadále sloužit jako pastviny/výběhy.
17. Z potvrzení o odchozích úhradách na čl. 46 a 47 žalovaná doložila zaplacení částek 2 149 Kč finančnímu úřadu dne 6. 6. 2019 a 24. 5. 2021.
18. Z fotografie displeje mobilního telefonu na čl. 48 vyplývá, že dle sdělení Policie ČR, Obvodní oddělení Jemnice ze dne 25. 9. 2020 figuruje žalobce ve dvou přestupkových spisech, v obou jako oznamovatel.
19. Z výsledku svědkyně J. M. bylo zjištěno, že žalobce uhradil pachtovné za rok 2020 v lednu 2020, což žalovaná zřejmě nevěděla. Svědkyně si nevybavuje, zda jí žalovaná řekla, že je rozvedená nebo, že se rozvádí. Žalovaná ji přemlouvala k uzavření pachtovních smluv, svědkyni přišla zoufalá. Svědkyně potvrdila, že podepsala zpětvzetí výpovědi zemědělského pachtu na čl. 36. Po podpisu nových smluv poslali výpověď žalobci, ale jemu to bylo divné, tak potom svědkyně poslala to zpětvzetí. Výpověď vzala zpět i z toho důvodu, že jí známý řekl, že smlouva je neplatná, pokud není podepsána majitelem. Ohledně pachtu byly za svědkyní dva pánové, asi V. a H., měla pocit, že jednají za žalovanou. Jeden z nich byl slušný, druhý zvyšoval hlas. Svědkyně neměla oprávnění v těchto věcech jednat za svoji matku, ale z důvodu tragédie v rodině za ni jednala se žalovanou, která věděla, že není majitelkou. Smlouvu od žalované měla k dispozici asi týden před podpisem.
20. Z výpovědi svědkyně J. S. bylo zjištěno, že pachtovné bylo uhrazeno v polovině března 2020. Žalobce dal synovi svědkyně na sedačku auta peníze a potvrzení o zaplacení, poté co ji volal, aby se dostavili na pozemek, že tam budou policajti. Žalovaná je k podpisu smluv nenutila. Výpověď žalobci nezrušili, protože žalobce si ji vůbec na poště nevyzvedl a vrátila se jim zpět. Žalovaná jim řekla, že chce převést pacht na sebe, protože se hodlají rozvádět a chtěla by to mít na sebe a platit to sama. Žalobce o schůzce určitě věděl, protože přijel hned druhý den a poté jim každý druhý den volal. Žalobce porušil pachtovní smlouvu tím, že dokonce ledna neuhradil pachtovné. Pozemek v červnu 2020 prodali panu V.
21. Z výpovědi svědka R. S. bylo zjištěno, že žalovaná za nimi přišla s tím, že se budou rozvádět a že by chtěla pachtovné platit sama. Jemu bylo jedno, kdo pachtovné platí, tak se domluvili a ona mu dala peníze. Nechtěl, aby žalobce odstranil ohrady kolem pozemku, chtěl, aby na pozemku zůstali koně. Jednou mu žalobce řekl, že má kupce na jejich pozemek. Žalovaná mu předložila návrh nové smlouvy, kterou nechala vypracovat, když ho dovezla, tak si to s matkou přečetli a podepsali. Žalovaná mu neříkala nic o tom, že by měl žalobce nějak porušovat smlouvu o pachtu. Nebo si na toto nevzpomíná. Pachtovné za rok 2020 uhradil žalobce někdy na jaře 2020 asi v březnu, přestože bylo splatné do konce ledna. Možná to bylo v den, kdy se mělo jet na pozemky, kam měla přijet policie kvůli rušení ohrad.
22. Z výpovědi svědka P. H. bylo zjištěno, že žalovaná je jeho přítelkyní od podzimu roku 2019. Paní M. a manželé S. navštívil až po vrácení nového pachtu sepsaného se žalovanou. Řekli mu, že nové smlouvy jsou neplatné, že jim to řekl žalobce a že jim žalovaná nalhala, že už jsou rozvedeni.
23. Z čestných prohlášení rodičů M. N. a B. S. bylo zjištěno, že za každou hodinu jízdy na koních u žalované v Jiraticích platili 200 Kč, tj. za měsíc 800 Kč.

24. Z výpisu z katastru nemovitostí bylo zjištěno, že podílovými spoluvlastníky pozemku parc. č. xxx zapsaného na LV č. xx pro obec a k. ú. Jiratice jsou R. S. aj S.
25. Z výpisu z katastru nemovitostí bylo zjištěno, že výlučným vlastníkem pozemku parc. č. xxx zapsaného na LV č. xxxx pro obec a k. ú. Jiratice je H. M. a že je zde zapsána pachtovní smlouva ze dne 16. 3. 2015.
26. Z výpovědi zemědělského pachtu ze dne 13. 3. 2020 bylo zjištěno, že propachtovatel H. M. dala žalobci výpověď z pachtovní smlouvy ze dne 16. 3. 2015 z důvodu, že přenechal k užívání propachtovaný pozemek třetí osobě (žalované) a z důvodu, že dosud nezaplatil pachtovné splatné k 31. 1. 2020.
27. Na čl. 67 až 69 spisu je založena pachtovní smlouva, která není datována ani podepsána a na které jako propachtovatel figuruje H. M. a jako pachtýř žalovaná. Předmětem smlouvy měla být parcela p. č. xxxx zapsaná na LV č. xxxxx pro obec a k.ú. Jiratice.
28. Z pachtovní smlouvy uzavřené dne 16. 3. 2015 bylo zjištěno, že tato se týká opět předmětného pozemku p. č. xxxxx a byla uzavřena mezi H. M. jako propachtovatelem a žalobcem jako pachtýřem. Dle bodu 4.3. je pachtovné splatné vždy k 31. lednu příslušného kalendářního roku, a to hotově proti písemnému potvrzení o úhradě. Smlouva byla uzavřena na dobu 10 let od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2024.
29. Usnesením zdejšího soudu č. j. 6 C 97/2020-94 ze dne 20. 10. 2021 byl schválen smír účastníků ve věci žaloby o nahrazení projevu vůle – uzavření kupní smlouvy s tím, že bylo určeno, že V. M. ml., nar. xxx je výlučným vlastníkem bytové jednotky č. xxxxx v bytovém domě čp. xxx, xxxx v Jemnici. V. M. ml. se zavázal zajistit žalované E. M. plné a nerušené užívání uvedeného bytu a prostor příslušejících k bytu až do okamžiku účinnosti dohody o vypořádání zaniklého SJM, resp. do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí soudu o vypořádání SJM. Žalovaná je povinna hradit pouze náklady spojené s užíváním bytu s výjimkou nájemného. V. M. ml. se zavázal převést nemovitosti do výlučného vlastnictví žalované ve lhůtě do 12 měsíců od okamžiku účinnosti dohody o vypořádání SJM, resp. od okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí soudu o vypořádání SJM za kupní cenu ve výši 745 000 Kč, která bude uhrazena výlučně žalovanou. Účastníci smíru dále konstatovali, že částka 745 000 Kč uhrazená V. M. ml. jako kupní cena za nemovitosti byla hrazena do SJM žalovaných, jako manželů.
30. Z prohlášení H. M. ze dne 1. 4. 2020 bylo zjištěno, že tímto vyzvala žalobce jako pachtýře k odstranění ohrad z pozemku Jiratice na LV č. xxxxx kde bude provedena orba.
31. Z odpovědi na výzvu k uzavření kupní smlouvy ze dne 21. 2. 2020 vyplývá, že žalobkyně předmětný byt zakoupila za účelem, aby v něm mohla žít, což bylo s manželem jasně dohodnuto a nechala jej proto bydlet v jejich rodinném domě. Kupní cena za byt byla uhrazena 23. 4. 2019 a 24. 5. 2019. Vzhledem k veškerým dalším okolnostem považuje žalovaná dohodu za neplatnou. Nesouhlasí s tím, že by kupní cena měla být uhrazena dne 15. 7. 2019. Jednání manžela s jeho synem považuje žalovaná za účelové, kdy jednájí ve shodě proti ní za účelem vyjmout byt ze SJM. Závazek manžela vrátit částku 745 000 Kč nepovažuje za součást SJM.
32. Na čl. 120 a čl. 121 spisu se nachází fotografie zachycující 2 osoby dávající si polibek.
33. Z výsledku svědka M. V. bylo zjištěno, že žalobce je jeho bývalý zaměstnavatel a se žalovanou jsou kamarádi. Kamarádi byli již v létě 2018, sexuální kontakt spolu neudržovali v době trvání

zaměstnání u žalobce. Žalobce žalované Jiratice daroval, konkrétní důvod svědek nezná, ale žalovaná pozemky užívala prakticky od začátku.

34. Z výsledku žalobce bylo zjištěno, že svědek V. měl poměr se žalovanou, a proto se dohodli, že opustí firmu, stejně jako žalovaná. Dodržel dohodu, že jí dalších 8 měsíců bude vyplácet 15 000 Kč měsíčně, nebude jí bránit v chovu koní a nechá jí pozemky kompletně i s budovou. Dále se dohodli, že na ní nechá přepsat i auto. On sám všechny dohody splnil a předpokládal, že tímto bude vypořádáno SJM s tím, že on si ponechá veškeré dluhy. Žalovaná si měla najít náhradní bydlení. Naskytla se možnost získat byt od města, půjčil si 100 000 Kč od kamarádů na kauci a se žalovanou se dohodli, že navrhnou cenu 745 000 Kč. Byt jim byl přidělen, žalovaná řekla, že nemá ani korunu a on proto navýšil limity na kreditních kartách a zbývajících 80 000 Kč vzal z firmy. Žalovaná vše podepsala, jednalo se o půjčku na 3 měsíce. Bylo dohodnuto, že syn si poté vezme hypotéku, což po 3 měsících učinil, dříve by ji nedostal, protože neměl žádnou pracovní historii. ČMSS následně na fakturu úvěr proplatila a poslala peníze na účet, z kterého byl byt zaplacen. Tyto si po 3 měsících banka vzala zpět. Žalovaná o tom věděla, neboť dělala ručitelku a podepisovala i směnku. Žalovaná nedodržela dohodu o převodu bytu na syna. Žalovaná mu nejvíc ublížila tím, že syn byl nucen na něj podat žalobu. Syn byl jediný, kdo měl šanci získat úvěr. Žalovaná odešla za svým milencem poté, co on přiznal poměr se slečnou M. Bylo to od června nebo července 2018. Do domu se nastěhovala až po odchodu žalované. Syn V. M. ml. žije v rodinném domě, který je v SJM a za užívání mu hradí částku 5 000 Kč měsíčně. Žalované nehradí nic. Syn hradí splátky hypotéky za byt, ve kterém bydlí žalovaná, která mu přes příslib nic neplatí. V době koupě byla budova v Jiraticích v havarijním stavu, proto stála jen 1 000 Kč. Budova se stavěla znovu již za trvání manželství asi v roce 2017. Žalovaná užívá pozemky v Jiraticích stejně jako předtím, než pozastavila své podnikání. Finanční profit měla z ustájení koní, vyjížděk a tréninku holek. Za paní M. přišla žalovaná a místo, aby přinesla pachtovné, tak přinesla novou smlouvu a uvedla, že jsou rozvedení. On následně paní M. vše vysvětlil. Žalovaná však trvala na platnosti své smlouvy a opakovaně zasílala paní J. M. pachtovné. O úhradě pachtovného se žalovanou vůbec nemluvili, byl pro něj šok, že šla za paní M. a paní S. Důvodem darování v roce 2018 bylo dle žalobce vypořádání SJM. Propachtované pozemky užíval se žalovanou a financoval celý chod Jiratic. Pachtovné hradil on. Poté, co žalovanou přistihl při nevěře, dohodli, že na ni pozemky převede darem.
35. Kupní smlouvou o převodu nemovitostí uzavřenou dne 2. 12. 2008 žalobce koupil od ZD Police, družstvo, parcelu p. č. st. xx na LV č. xxxx zapsanou u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, pro obec a k. ú. Jiratice. Kupní cena činila 1 000 Kč. Kupní smlouvou ze dne 8. 7. 2009 koupil žalobce od celkem 9 prodávajících další pozemky, resp. jejich části v k. ú. Jiratice zapsané původně na LV č. xxxx, xxxx, xxxx, xxx a xxx, jak vyplývá z geometrického plánu č. 63-6516/2009, který je přílohou předmětné smlouvy.
36. Z čestného prohlášení Luboše Bureše ze dne 15. 11. 2021 bylo zjištěno, že tento byl svědkem nevěry žalované s panem V. v polovině srpna 2018. Z čestného prohlášení J. D. ze dne 12. 11. 2021 bylo zjištěno, že byl svědkem nevěry E. M. v obci Jiratice, a to v letech 2017/2018. Žalovaná měla velice blízký vztah k panu V. Z čestného prohlášení Z. F. ze dne 12. 11. 2021 bylo zjištěno, že v létě 2018 viděl žalovanou, jak se líbá s panem V. ve firmě žalobce.
37. Z vyjádření právního zástupce žalobce ve věci sp. zn. 6 C 97/2020 vyplývá, že žalobce (V. M. ml.) požádal ČMSS o poskytnutí úvěru na koupi bytu ve formě změny smlouvy o stavebním spoření ze dne 16. 5. 2019 s novou cílovou částkou 775 000 Kč. Bylo mu sděleno, že banka potřebuje historii jeho příjmů. V. M. st. si proto vypůjčil 100 000 Kč jako zálohu na byt. Následně byt získali a měli doplatit 645 000 Kč. Manželé M. uzavřeli dodatek ke smlouvě o úvěru s ČSOB a.s. kde navýšili limit na 350 000 Kč, a u další smlouvy navýšili limit na 600 000 Kč, v obou případech šlo o navýšení na dobu tří měsíců. Z těchto navýšených úvěrů byla zaplacena kupní cena, přičemž dne 15. 7. 2019

prostřednictvím ČMSS zaslal V. M. ml., na bankovní účet V. M. st., částku 745 000 Kč. Tato tvrzení jsou doložena dodatky č. 1 a č. 2 na čl. 188 až 189 spisu a dále v návrhu na změnu smlouvy o stavebním spoření na čl. 194. Oba dodatky podepsala též žalovaná. K navýšení úvěru ze stavebního spoření došlo dohodou ze dne 11. 7. 2019 na čl. 196-198 spisu. Převod částky 745 000 Kč na účet žalobce je zachycen v dokladu založeném na čl. 202.

38. Kupní smlouvou ze dne 27. 6. 2019 došlo k prodeji bytu č. xxxx v Jemnici, kdy kupujícími byli účastníci tohoto řízení a kupní cena činila částku 745 000 Kč.
39. Z připojeného přestupkového spisu Policie ČR, Obvodní oddělení Jemnice bylo zjištěno, že na základě provedeného šetření nebylo dle úředního záznamu ze dne 13. 5. 2020 zjištěno podezření z přestupku ani trestného činu a bylo navrženo věc založit bez dalšího opatření. Ve věci se jednalo o oznámení podané žalobcem, který uvedl, že žalovaná donutila a uvedla v omyl majitele pozemků J. S. a H. M. k podpisu nových smluv o pachtu na její osobu. Žalovaná dle oznámení uvedla, že je rozvedená a že žalobce neuhradil nájemné. Oznámení se nachází na listu č. 3 spisu. Z úředního záznamu sepsaného s J. M. dne 17. 4. 2020 bylo zjištěno, že za ní 13. 3. 2020 přijela žalovaná, která uvedla, že se rozvedla, jejich pozemek bude nadále užívat ona, neboť její bývalý manžel by jí pozemek musel pronajímat jako třetí osobě, čímž by porušil pachtovní smlouvu. Předložila jim již sepsané smlouvy i výpověď smlouvy žalobci a dále uvedla, že tento nezaplatil pachtovné. Smlouvy i výpověď J. M. v dobré víře podepsala. Následně si však ověřila, že tvrzení M. nejsou pravdivá, že jsou stále manželé a podepsala následně odstoupení od pachtu s M. H. M. na úřední záznam u policie vypověděla, že je vlastníkem pozemku p. č. xxx v katastru obce Jiratice, který užívá V. M. od roku 2015, a to s manželkou za účelem chovu koní. V souvislosti s uvedeným pozemkem za ni jedná její dcera J. M. Ona žádnou smlouvu ohledně uvedeného pozemku nepodepsala, nebyla uvedena v omyl, natož aby byla nervově zhroucená. J. S. na úřední záznam před policejním orgánem vypověděla, že je spoluvlastníkem pozemku p. č. xxxx v k. ú. Jiratice, druhým spoluvlastníkem je R. S. Pozemek používá v rámci pachtovní smlouvy žalobce s manželkou k chovu koní. Asi v březnu 2020 za ní a za synem přijela M., která uvedla, že se rozvedla, jejich pozemek bude nadále užívat ona a vzhledem k tomu, že její bývalý manžel by jí pozemek musel pronajímat jako třetí osobě, čímž by porušil pachtovní smlouvu, předložila jim již sepsané smlouvy, včetně výpovědi pachtovní smlouvy V. M. Smlouvy moc nečetla, ale podepsala je i se synem, jedno vyhotovení jim ponechala. S. dále uvedla, že nebyla do ničeho nucena, a je jí jedno, kdo bude pozemek užívat. V březnu 2020 za ní přijel i V. M., kterému předložila smlouvy sepsané s M. On tyto smlouvy přeškrtnal s tím, že jsou neplatné. Následně se za ní dostavil přítel M., který se na věc dotazoval, nátlak na ni nečinil. R. S. vypověděl k věci shodně jako jeho matka a doplnil, že se na základě návštěvy V. M. vydal k paní M. do Jemnice a smlouvy jí předal s tím, že je bere jako neplatné. Údajný přítel paní M. se následně dotazoval na užívání jejich pozemků, do ničeho ho netlačil, ani nenutil. Z katastrální mapy na čl. 12 je patrná situace na místě. Z příjmového pokladního dokladu na čl. 24 vyplývá, že jej dne 17. 1. 2020 vystavil V. M. na částku 2 000 Kč jako pachtovného za Jiratice za rok 2020. Z pachtovní smlouvy uzavřené mezi J. a R. S. jako propachtovateli a E. M. jako pachtýřem dne 18. 3. 2020 vyplývá, že pacht pozemku p. č. xxxxx na LV č. xxx pro obec a k. ú. Jiratice byl sjednán na dobu neurčitou za pachtovné 2 000 Kč ročně splatné vždy k 31. 1. příslušného kalendářního roku. Z pachtovní smlouvy uzavřené mezi H. M. jako propachtovatelem a E. M. jako pachtýřem dne 13. 3. 2020 vyplývá, že pacht pozemku p. č. xxxx na LV č. xxxx pro obec a k. ú. Jiratice byl sjednán na dobu neurčitou za pachtovné 4 223 Kč ročně splatné vždy k 31. 1. příslušného kalendářního roku. Ostatní pachtovní smlouvy založené ve spise nejsou podepsané. Z výpovědi zemědělského pachtu ze dne 13. 3. 2020 bylo zjištěno, J. a R. S. vypověděli V. M. st. pachtovní smlouvu ze dne 16. 3. 2015 z důvodu, že propachtovaný pozemek přenechal v rozporu se smlouvou třetí osobě (žalované) a že dosud nezaplatil pachtovné splatné k 31. 1. 2020.

40. Z připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 7 C 86/2020 bylo z repliky žalobce na čl. 64 až 67 zjištěno, že žalovaná uvedla, že žalovaný jí od 1. 1. 2019 na její účet vyplácel částku 15 000 Kč, ze které si hradila zdravotní a sociální pojištění. V době podnikání bylo ustájení za koně vypláceno na společný účet. Žalovaná dále uvedla, že Jiratice užívala k podnikání a řádně je uvedla v daňovém přiznání, s ohledem na nízké příjmy se jí nevyplatilo v podnikání pokračovat. Dále uvedla, že žalobce jí Jiratice daroval v roce 2018. Na čl. 163-165 je uveden přehled příjmů a výdajů žalované v období od 1. 1. 2020 dosud, tj. do 8. 1. 2021. Jsou zde uvedeny příjmy ze závislé činnosti, od OSSZ, výživné na dceru N., příjem z pronájmu polí u družstva Hříšice, přeplatky na energii a na dani. Na čl. 238-240 žalobkyně mj. tvrdí, že nemá příjmy z chovu koní, což dokládají čestná prohlášení L. G. a M. V. Z protokolu o jednání na čl. 247-249 bylo zjištěno, že aktuálně tj. ke dni 10. 2. 2021, jsou v Jiraticích ustájeni 4 koně. Rozsudkem na čl. 261-265 bylo vyhověno žalobě a žalobkyni E. M. bylo přiznáno proti V. M. výživné ve výši 5 000 Kč s účinností od 14. 5. 2020. Usnesením KS v Brně na čl. 308 připojeného spisu byl uvedený rozsudek zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení s tím, že soud I. stupně doplní dokazování k otázce minulé i současné nevěry žalobkyně.
41. Z výslechu svědka V. M. ml. nar. 1999 bylo zjištěno, že je synem žalobce a žalovaná je jeho macecha. Žalobce dal Jiratice žalované darem, statek používali oba. Byli zde koně, o které se staral žalobce. Mělo se jednat o vyrovnání SJM. Konkrétní obsah dohody svědek nezná, přes něj se řešil pouze byt. Účastníci řízení se dohodli, že žalovaná půjde do bytu, ale ještě předtím, než tam šla, tak sepsali dohodu na poště a podepsali s tím, že byt bude jeho a žalovaná mu bude platit. Následně se, ale rozhodla, že nic platit nebude. Stála si za tím, že byt je její a nařkla svědka a jeho otce z úvěrového podvodu. Proto si sehnal právníka a musel podat žalobu i na svého otce, což jej velmi ranilo a nikdy to nechtěl. Byt platí i nadále, i když na něj není přepsaný. Za byt zaplatil, protože jej o to požádal otec, kterému by banka úvěr neposkytla. Dále potvrdil platby za byt původně z kreditní karty. Přesnou cenu bytu nezná. Dohodu o převodu bytu psal otec, on ji pouze podepsal. Kvůli prepisu bytu žalovanou osobně nekontaktoval a nechal to na právníkovi.
42. Z kamerového záznamu předloženého žalobcem soud zjistil, že zachycuje průběh setkání účastníků na sporných pozemcích, kdy žalobce vyhazuje z pozemků nějaké muže s tím, že tam nemají co dělat a upozorňuje, že budou strženy ohrady, obviňuje žalovanou z podvodu, s tím, že na ni podá trestní oznámení a žalobu. Hlasy dalších přítomných jsou nezřetelné.
43. Po provedeném dokazování má soud za zjištěný následující skutkový stav: Žalobce na základě darovací smlouvy ze dne 3. 9. 2018 daroval žalované nemovitosti specifikované ve výroku I. tohoto rozsudku. Dopisem ze dne 8. 3. 2021 svůj dar pro nevděk žalované odvolal z důvodů popsaných v odst. 4. Žalovaná v průběhu března 2020 kontaktovala propachtovatele pozemků v Jiraticích, a to J. a R. S. a dále J. M., která však propachtovatelkou pozemku nebyla, neboť jej nevlastní. S žalobce uhradil pachtovné za rok 2020 až v březnu, nikoliv v termínu splatnosti, tj. k 31. 1. Oba se žalovanou podepsali nové pachtovní smlouvy a následně pozemek prodali. Žalovaná Slámovým řekla, že se budou rozvádět. Propachtovatele H. M. uhradil pachtovné za rok 2020 v lednu. Dne 19. 6. 2019 uzavřeli účastníci tohoto řízení a V. M. ml. smlouvu o prodeji bytu č. xxxxxx v Jemnici, kterou se účastníci tohoto řízení zavázali, že do 15. 7. 2019 prodají byt do výlučného vlastnictví žalovaného, což žalovaná odmítla a obvinila žalobce a jeho syna s podvodu zejména kvůli financování bytu. V. M. st. podal následně žalobu na nahrazení projevu vůle – uzavření kupní smlouvy proti žalované, ale též proti žalobci, tedy svému otci. Ten s podanou žalobou souhlasil, na rozdíl od žalované. Řízení skončilo uzavřením soudního smíru. Žalovaná věděla o navýšení kontokorentních úvěrů žalobce, které byli na zaplacení bytu původně též použity. Žalovaná v bytě bydlí a hradí zde pouze energie, V. M. ml. žije v rodinném domě v SJM účastníků tohoto řízení spolu se žalobcem a jeho novou partnerkou, přičemž hradí hypotéku na byt, kde žije žalovaná a otcí hradí za užívání domu 5 000 Kč měsíčně. Žalované za užívání domu nehradí nic. Žalovaná

podala 14. 5. 2020 u zdejšího soudu žalobu na určení výživného nerozvedené manželky, v níž uvedla příjmy ze závislé činnosti, od OSSZ, příjmy z pronájmů polí v jejím výlučném vlastnictví a výživné, neuvedla žádné příjmy z podnikání. V průběhu řízení pak uvedla, že dostala darem od manžela v roce 2018 pozemky v Jiraticích.

44. *Dle ust. § 2072 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. (dále též jen „o. z.“) ublížil-li obdarovaný dárci úmyslně nebo z hrubé nedbalosti tak, že zjevně porušil dobré mravy, může dárci, neprominul-li to obdarovanému, od darovací smlouvy pro jeho nevděk odstoupit. Byl-li dar již odevzdán, má dárci právo požadovat vydání celého daru, a není-li to možné, zaplacení jeho obvyklé ceny.*
45. *Dle ust. § 2072 odst. 2 o. z. odůvodňují-li to okolnosti, považuje se za nevděk vůči dárci také zjevné porušení dobrých mravů vůči osobě obdarovanému blízké.*
46. *Dle ust. § 2075 odst. 1 o. z. dárci může dar pro nevděk odvolat do jednoho roku ode dne, co obdarovaný dárci ublížil, ale dozví-li se o tom dárci později, do jednoho roku ode dne, kdy získal vědomost o důvodu pro odvolání daru. Dědic dárci může dar odvolat nejpozději do jednoho roku od smrti dárci.*
47. *Dle ust. § 2075 odst. 1 o. z. je-li dar odvolán později a namítne-li obdarovaný opožděné odvolání daru, soud k odvolání nepřihlédne.*
48. Po provedeném dokazování má soud za to, že žaloba je nedůvodná. Jako první právní otázku musel soud vyřešit, zda na podané žalobě má žalobce naléhavý právní zájem. S ohledem na ustálenou judikaturu dospěl soud k závěru, že tomu tak je, neboť rozhodnutí v této věci může být podkladem pro zápis práva do katastru nemovitostí. Následně se soud zabýval otázkou, zda byly naplněny důvody pro odvolání daru ve smyslu citovaného ust. § 2072 o. z. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že naplněny nebyly. Dle usnesení Nejvyššího soudu ČR (dále též jen „NS“) ze dne 23. 4. 2019 sp. zn. 33 Cdo 187/2019, při rozhodování je třeba naplnění předpokladů pro odvolání daru zkoumat pouze ve vztahu k těm konkrétním skutečnostem, které dárci ve výzvě k vrácení daru obdarovanému vytkl a v nichž spatřuje hrubé porušení dobrých mravů. NS dále uvedl, že jiné (další) chování žalované, které žalobkyně popisovala v průběhu řízení a které hodnotí jako hrubě porušující dobré mravy, jsou pro rozhodnutí ve věci irelevantní. Ačkoliv v uvedeném rozhodnutí posuzoval NS vrácení daru dle ust. § 630 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném do 31. 12. 2013, má soud za to, že jej lze aplikovat též v projednávané věci. Soud proto vycházel pouze z důvodů uvedených v odvolání daru ze dne 8. 3. 2021. S ohledem na shora uvedené se soud nezabýval otázkou nevěry žalobkyně, avšak důkazy k tomu provedl pro případ, že by odvolací soud měl na tuto otázku jiný právní názor. Nutno podotknout, že je poněkud zvláštní, že žalobce nyní namítá nevěru žalobkyně, ačkoliv sám ve své výpovědi uvedl, že s ní na darování nemovitostí dohodl poté, co její nevěru odhalil.
49. Pokud se jedná o jednání žalované vůči propachtovatelům pozemků v Jiraticích, pak v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná jednala tím způsobem, jaký je popsán v odvolání daru. Slyšení svědci J. a R. S. shodně uvedli, že žalobce pachtovné uhradil až v březnu 2020, tj. opožděně, o čemž svědčí též pokladní doklad o jeho úhradě. Tito svědci nepotvrdili ani tvrzení žalobce, že je žalovaná měla uvést v omyl sdělením, že jsou již rozvedení. Z výpovědi svědků nevyplývalo, že by byli jednáním žalované šokováni. Ani svědkyně J. M. jednoznačně nepotvrdila, že by jí žalovaná řekla, že jsou rozvedení. Potvrdila pouze, že jí žalovaná k podpisu nových smluv přemlouvala, ale smlouvu měla k dispozici týden před podpisem. Pokud se jedná o úřední záznamy sepsané s uvedenými svědky na Policii ČR, pak z těchto je jednoznačně zřejmé, že policejní orgán zkopíroval jednu výpověď do všech ostatních, a proto je soud považuje za zkreslené. Tvrzení žalobce, že by se podpisem nových pachtovních smluv, kde by žalovaná figurovala jako propachtovatelka, obohatila na jeho úkor tím, že z nich bude mít příjmy, je v rozporu s dalším tvrzením žalobce, že žalovaná měla příjmy z těchto

pozemků, resp. z provozování podnikatelské činnosti na těchto pozemcích i v době, kdy propachtovatelkou nebyla. Samotná tvrzení žalobce jsou z pohledu soudu nelogická a rozporná.

50. Pokud se jedná o nemorální chování žalované spočívající v nesplnění dohody uzavřené mezi účastníky tohoto řízení a synem žalobce, pak v tomto případě by bylo možno uvažovat o tom, že se žalovaná zachovala nemorálně a v důsledku jejího jednání byl syn žalobce nucen podat žalobu na ni, ale též na svého otce, jinak by se svých práv nedomohl. Soud zcela chápe, že žalobce tato situace osobně zasáhla, stejně jako jeho syna, neboť soudní řízení je až krajním prostředkem řešení sporů a pro účastníky je vždy spojeno kromě finančních nákladů též s nároky časovými a zatěžuje též psychiku účastníků. Na druhé straně je však třeba přihlídnout ke všem okolnostem tohoto případu, které nelze pominout. Účastníci mezi sebou vedou u zdejšího soudu několik soudních sporů a jejich vzájemné vztahy jsou velmi vyhrocené. Pokud se jedná o byt, v němž žije žalovaná, pak tento je pro ni náhradním bydlením, neboť rodinný dům, který účastníci spoluvlastní v rámci SJM užívá žalobce se svojí novou partnerkou a též se synem V. M. ml., který kvůli bytu podával žalobu. Syn žalobce přitom žalované žádný nájem za užívání její části domu nehradí, stejně jako ona nehradí splátky za byt. Tyto hradí syn. Ve světle těchto okolností je pak třeba hodnotit závažnost jednání žalované spočívající v nedodržení smlouvy, které dle názoru soudu není zjevným porušením dobrých mravů, které by samo o sobě mohlo odůvodnit odvolání daru. Nic na tom dle názoru soudu nemění ani ta skutečnost, že řízení skončilo uzavřením smíru.
51. A konečně pokud se jedná o údajné zatajení příjmů v žalované a zatajení samotného daru v žalobě u určení výživného, pak tento důvod soud nemá za prokázaný. Je pravdou, že v samotné žalobě žalovaná uvedla, že má pouze příjmy ze závislé činnosti a další příjmy mj. z pronájmu polí a z výživného, přičemž podnikání ukončila z důvodu nerentabilnosti, nicméně již v replice ze dne 10. 7. 2020 výslovně uvedla, že nemovitosti v Jiraticích získala v roce 2018 darem od žalobce (v řízení o určení výživného v pozici žalovaného). Soud tak již před nařízením prvního jednání ve věci samé měl k dispozici informace o tom, že žalovaná (tehdy žalobkyně) je majitelkou nemovitých věcí a tuto skutečnost zohlednil při svém rozhodování. Je sice pravdou, že prvostupňový rozsudek byl odvolacím soudem zrušen a vrácen k novému projednání, nicméně i toto soudní řízení mezi účastníky skončilo smírem. Pokud se jedná o žalobcem tvrzené příjmy žalované z podnikání, pak tyto soud nemá za prokázané, neboť žalobce předložil pouze dvě čestná prohlášení, z nichž není patrné, za jakém období měla žalovaná uvedené částky inkasovat. Není ani jasné, kdy byla tato čestná prohlášení podepsána. Navíc z připojeného spisu o určení výživného byla k důkazu provedena taktéž dvě čestná prohlášení jiných osob, která potvrzují, že žalovaná (tehdy žalobkyně) nemá příjmy z ustájení koní. Pokud pak v průběhu řízení žalobce doplňoval své tvrzení v tom směru, že se jednalo o šikanózní žalobu, pak s tímto nelze souhlasit s ohledem na shora uvedené a nic takové nevyplývá ani ze zrušujícího usnesení odvolacího soudu. Pokud spolu manželé nežijí, mají oba manželé právo domáhat se výživného po druhém z manželů. To, zda bude žaloba úspěšná či nikoliv, je pak otázkou dokazování. Ani v tomto jednání žalované proto soud neshledal zákonný důvod pro odvolání daru.
52. Vzhledem ke skutečnosti, že jediným jednáním, v němž by bylo možné spatřovat porušení dobrých mravů žalované jako obdarované vůči žalobci jako dárci, je porušení dohody o převodu bytu a následná nutnost řešit tuto záležitost žalobou syna žalobce na vlastního otce a též na žalovanou, které však dle názoru soudu s ohledem na další okolnosti tohoto případu samo o sobě nedosahuje takové intenzity, která by odůvodňovala odvolání daru z důvodu zjevného porušení dobrých mravů ve smyslu ust. § 2072 odst. 1 o. z., nezbylo soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Pokud se jedná o námitku opožděnost odvolání daru vznesenou žalovanou ve vztahu k jednání žalované ohledně bytu, pak touto se soud nezabýval s ohledem na shora uvedené.

53. Jedná-li se o námitku neplatnosti darovací smlouvy vznesenou žalobcem v průběhu tohoto řízení, avšak až po koncentraci řízení, dospěl soud k závěru, že tato je nedůvodná. Žalovaný tvrdil, že se jednalo o zastřený právní úkon, jehož cílem bylo vypořádání SJM. S tímto však nelze souhlasit, neboť předmětnou smlouvou byly řešeny pouze pozemky v Jiraticích, které do SJM ani nespadaly a masa SJM byla údajně řešena v rámci ústních dohod. Je právem účastníků vznést námitku relativní neplatnosti smlouvy kdykoliv v průběhu řízení a neuplatní se vůči ní koncentrace řízení, avšak koncentrace řízení se uplatní ve vztahu k novým skutečnostem a novým důkazům, pokud by k posouzení důvodnosti takové námitky byly zapotřebí (viz poslední odstavec rozsudku NS 23 Cdo 5278/2016 ze dne 26. 9. 2017. Vzhledem k tomu, že žalobce k prokázání svých tvrzení ohledně neplatnosti smlouvy navrhoval provést důkaz svědeckou výpovědí, soudu nezbylo než tento důkazní návrh jako opožděný zamítnout.
54. Závěrem soud podotýká, že chování obou účastníků tohoto řízení je ovlivněno vyhoceným sporem rozcházejících se manželů a není tak zcela v souladu s běžnými normami chování. V tomto řízení se řešilo chování žalované vůči žalobci, nicméně chování žalobce taktéž není na morální výši za situace, kdy si čte soukromou korespondenci žalované s jinými osobami, tuto si vytiskne a překládá ji jako důkaz u soudu, to vše samozřejmě bez souhlasu žalované, kdy tak učinil proto, že se mu k tomu naskytla příležitost.
55. O nákladech řízení soud rozhodoval na základě zásady úspěšnosti účastníků ve věci obsažené v ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., dle kterého *účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.* Důvody hodné zvláštního zřetele opodstatňující mimořádnou aplikaci ustanovení § 150 o.s.ř. soud v projednávaném případě neshledal, tedy ve věci plně úspěšné žalované přiznal proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení, vyčíslenou jako součet následujících položek:
- **odměna advokáta** ve smyslu ustanovení § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále též jen „AT“) ve výši 9 x 3 500 Kč za devět poskytnutých úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ze dne 18. 6. 2021, vyjádření ze dne 11. 8. 2021, účast u jednání soudu dne 20. 9. 2021 – za dva úkony, vyjádření ze dne 26. 10. 2021, účast na jednání soudu dne 3. 11. 2021 za dva úkony a účast u jednání soudu dne 20. 12. 2021), celkem **31 500 Kč**,
 - 9 x 300 Kč jako **paušální částky náhrady výdajů** podle ustanovení § 13 odst. 4 AT, příslušející jednotlivě za shora uvedené úkony právní služby, celkem **2 700 Kč**,
 - **náhrada za promeškaný čas** strávený cestou ke třem jednáním soudu a zpět (Jemnice – Třebíč a zpět) v rozsahu 12 půlhodin, tj. 12 x 100 Kč, celkem **1 200 Kč**.
56. Způsob úhrady nákladů řízení k rukám advokáta žalobkyně nachází své opodstatnění v ustanovení § 149 odst. 1 o.s.ř.; lhůta k jejich úhradě vychází z ustanovení § 160 odst. 1 téhož právního předpisu, když soud v této souvislosti neshledal žádné důvody pro aplikaci věty za středníkem tohoto ustanovení.
57. Pokud se jedná o výši nákladů řízení vycházel soud z tarifní hodnoty sporu dle § 9 odst. 4 písm. b) AT ve výši 50 000 Kč v otázce určení vlastnictví k nemovitostem a dále z tarifní hodnoty dle ust. § 9 odst. 1 AT ve výši 10 000 Kč ve věci vyklizení nemovitostí. Celková tarifní hodnota sporu proto činí 60 000 Kč a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon dle ust. § 7 AT činí dle bodu 5. částku 3 500 Kč. Soud neshledal žádný důvod k tomu, aby při určení tarifní hodnoty sporu vycházel z hodnoty nemovitostí. Nejedná se totiž o vypořádání SJM.
58. Soud nepřiznal žalované náhradu nákladů řízení za vyjádření ze dne 20. 12. 2021, neboť toto považuje za neúčelné, když soud po žalované soud toto nežádal a dále za vyjádření k odvolání daru ze dne 7. 4. 2021, které bylo učiněno nikoli v rámci tohoto řízení, ale vůči právnímu zástupci

žalobce, ačkoliv již ve věci byla podána žaloba a žalovaná se k ní prostřednictvím svého právního zástupce následně vyjádřila.

59. Soud dále nepřiznal cestovné právního zástupce, neboť ve vyčíslení cestovného neuvedl, jaké vozidlo k cestám použil a nedoložil soudu ani kopii velkého technického průkazu použitého vozidla.
60. *Dle ust. § 148 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.*
61. Vzhledem ke skutečnosti, že svědku M. V. bylo přiznáno svědecké v částce 1 272 Kč a toto bylo svědkovi vyplaceno z prostředků zdejšího soudu, uložil soud žalobci jako neúspěšnému účastníku řízení výrokem II. tohoto rozsudku povinnost uhradit náklady řízení státu v uvedené částce. Žalobce, necht' náklady uhradí ve stanovené lhůtě na účet č. 19-927711/0710, VS 1107008021.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat** odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobce povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Třebíč 29. prosince 2021

Mgr. Petra Rutarová
samosoudce

č. j. 12 C 104/2021-112

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Coufalem ve věci

žalobkyně: **M. Š.**, narozená xxxxxx
bytem xxxxxxxxxxxx
zastoupená advokátkou Mgr. Kateřinou Budřeslovou, MBA
sídlem Svobodova 138/5, 128 00 Praha

proti
žalovanému: **R. Š.**, narozený xxxxxxxxxxxx
bytem xxxxxxxxxxxx
zastoupený advokátem Mgr. Alešem Sázavským
sídlem Nad Splavem 1045, 675 71 Náměšť nad Oslavou

o určení vlastnictví

takto:

- I. Žaloba žalobkyně na určení, že bytová jednotka č. xxxxx v budově čp. 546 – 550, která je součástí pozemku p.č. st. xxxxxx, spolu s příslušnými podíly na společných částech nemovité věci o velikosti 416/49867, vše zapsáno na listu vlastnictví č. xxxxxx pro k.ú. a obec Náměšť nad Oslavou u KÚ pro Vysočinu KP Třebíč je ve společném jmění manželů M. a R. Š., se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 17 645 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Sázavského, advokáta se sídlem Nad Splavem 1045, 675 71 Náměšť nad Oslavou.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenu soudu dne 12. 4. 2021 se žalobkyně domáhala určení vlastnictví k bytové jednotce ve smyslu výroku tohoto rozsudku s tím, že tato spadá do SJM účastníků. K odůvodnění žaloby bylo uvedeno, že bytovou jednotku, vč. příslušných podílů zakoupil žalovaný za trvání manželství bez jejího vědomí ze společných prostředků spadajících do SJM a byt je tedy žalovaný veden v katastru jako její jediný vlastník, spadá předmětná nemovitost do společného jmění účastníků.
2. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil s tím, že předmětný byt, v němž dlouhodobě bydlel jeho syn, zakoupil výlučně za peníze získané darem od svého syna a nemovitost tak nespadá do SJM účastníků.
3. Žalobkyně v rámci řízení doplnila, že úhrada kupní ceny z účtu syna žalovaného byla zastíracím manévrem a snahou obejít zákon, neboť finanční prostředky na úhradu kupní ceny byly synovi žalovaného E. Š. poskytnuty ze zdrojů spadajících do SJM.
4. Soud, vycházející ze skutkových tvrzení obsažených v podané žalobě, provedl ve věci dokazování zejména oddacím listem, kupní smlouvou ze dne 20. 3. 2019, výpisem z katastru nemovitostí ze dne 27. 3. 2021, náhledem do katastru nemovitostí – informace o řízení, potvrzením o provedení platby ze dne 4. 6. 2019, sdělením ČSOB ze dne 17. 2. 2021, výpisem z osobního účtu žalovaného, výpisem z osobního účtu Ing. E. Š., výslechem svědků Ing. E. Š., J. S. a potvrzením o odchozí úhradě dne 4. 6. 2019.
5. Po zhodnocení shora uvedených důkazů učinil soud následující závěry o skutkovém stavu věci:
Dne 14. 12. 2013 uzavřeli žalobkyně a žalovaný před Úřadem městské části Praha 12 manželství, které doposud trvá. Uzavřením manželství vzniklo mezi žalobkyní a žalovaným společné jmění manželů dle ustanovení § 136 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.

Dne 20. 3. 2019 uzavřel žalovaný jako kupující s Městem Náměšť nad Oslavou jako prodávajícím kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod bytové jednotky č. xxxxx v budově č. p. xxxxxx, která je součástí pozemku p. č. st. xxxx spolu s příslušnými podíly na společných částech nemovité věci o velikosti 416/49867, a to na cit. pozemku a budově, vše zapsáno na listu vlastnictví č. xxxxxx pro k. ú. Náměšť nad Oslavou, vedeném u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrálním pracovištěm Třebíč, ke které žalovaný nabyt vlastnické právo dne 15. 7. 2019.

Stanovená kupní cena ve výši 355 867 Kč byla dne 4. 6. 2019 uhrazena Ing. E. Š. přímo převodem z jeho běžného účtu na účet prodávajícího, přičemž předem mu stejného dne zaslala částku 200 000 Kč na běžný účet jeho přítelkyně J. S. Dle žalovaného i slyšených svědků Ing. E. Š. a J. S. se jednalo o dar a tento byl žalovanému poskytnut z důvodu, že v předmětném bytě svědci bydlí, tento výlučně užívají již 7 let a jelikož žalovaný měl možnost jako dlouhodobý formální nájemce byt koupit za zvýhodněných podmínek (aniž by však měl finanční prostředky k jeho koupi), celou kupní cenu mu darovali a dohodli se, že jim byt v budoucnu převede.

K pokusu o převod pak fakticky z žalovaného na jeho syna v březnu 2021 došlo, avšak k návrhu žalobkyně bylo Okresním soudem v Třebíči dne 15. 4. 2021 nařízeno předběžné opatření, jímž bylo vkladové řízení V-1890/2021-710 u příslušného Katastrálního úřadu v Třebíči přerušeno.

Podle § 80 o. s. ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Podle ustálené soudní praxe je naléhavý právní zájem na určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce, nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Nejvyšší soud pak v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 22 Cdo 2930/2006, zaujal a odůvodnil závěr, že pokud se domáhá žalobce určení, že je vlastníkem nemovitosti, u níž je v katastru nemovitostí veden jako vlastník někdo jiný, má ve vztahu k této osobě nepochybně naléhavý právní zájem na požadovaném určení, neboť s přihlédnutím k významu vlastnického práva v katastru nemovitostí je odůvodněn závěr, že právní postavení žalobce je za této situace nejisté a bez uvažovaného určení by jeho právo mohlo být i ohroženo. Protože soudní rozhodnutí o určení vlastnického práva k nemovitostem je podkladem

pro provedení změny zápisu v katastru nemovitostí, je žaloba na určení vlastnického práva způsobilým právním prostředkem k odstranění nejistoty o skutečných právních vztazích mezi účastníky.

6. *Podle ustanovení § 143 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, společné jmění manželů tvoří a) majetek nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství, s výjimkou majetku získaného dědictvím nebo darem, majetku nabytého jedním z manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela, jakož i věci, které podle své povahy slouží osobní potřebě jen jednoho z manželů, a věci vydaných v rámci předpisů o restituci majetku jednoho z manželů, který měl vydanou věc ve vlastnictví před uzavřením manželství a nebo jemuž byla věc vydána jako právnímu nástupci původního vlastníka, b) závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží vyhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsahu přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého.*
7. *Podle ustanovení § 149 odst. 1 občanského zákoníku společné jmění manželů zaniká zanikem manželství.*
8. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. V průběhu řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalovaný nabyl za trvání manželství předmětnou nemovitost výlučně z finančních prostředků získaných darem od svého syna, jemuž poskytla část finančních prostředků jeho přítelkyně. Uvedené pak dle cit. § 143 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku vylučuje nabytí předmětné nemovitosti do společného jmění účastníků. Žalobkyně pak i přes poučení soudu při jednání dne 4. 11. 2021 žádné relevantní důkazy prokazující, že finanční prostředky na zakoupení bytu spadají do SJM, nepředložila. Účastníci pak byli řádně v rámci prvního jednání ve věci dne 4. 11. 2021 poučeni o koncentraci řízení, v tomto směru pak žádá nová skutková tvrzení neuvedli a soud tak k později ze strany žalobkyně vzneseným novým skutkovým tvrzením a důkazním návrhům nepřihlížel.
10. Z výše uvedených důvodů proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.
11. O nákladech řízení soud rozhodoval na základě zásady úspěšnosti účastníků ve věci ovládající tento typ řízení, obsažené v *ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu*, dle kterého *účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.* Ve věci plně úspěšnému žalovanému soud přiznal proti žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení, spočívající v navýšené odměně advokáta o 21% DPH za 4 úkony právní služby dle ust. § 9 odst. 4 písm. b) *vyhlášky č. 177/1996 Sb.*. (a to s ohledem na věc dopadající rozsudek Nejvyššího soudu z 14. 11. 2018, sp. zn. 30 Cdo 5795/2017) ve výši 4x 3 100 Kč, 4x 300 Kč jako paušálních částkách náhrady výdajů podle cit. *advokátního tarifu*, příslušejících za čtyři úkony právní služby, náhradě za promeškaný čas ve smyslu ustanovení § 14 *advokátního tarifu* za 4 započaté půlhodiny v jednotlivé výši 400 Kč a náhradě cestovních výdajů za 2x 42 najetých kilometrů k jednání soudu dne 4. 11. 2021 a 18. 1. 2022 ve výši celkem 705,14 Kč při doložené ceně paliva ve výši 37,90 Kč/1 litr NM a průměrné spotřebě použitého vozu 6,3 litrů /100 km.
12. Konkrétní způsob úhrady nákladů řízení k rukám advokáta žalovaného nachází své opodstatnění v *ustanovení § 149 odst. 1 občanského soudního řádu*; lhůta k jejich úhradě vychází z *ustanovení § 160 odst. 1* téhož právního předpisu, když soud v této souvislosti neshledal žádné důvody pro aplikaci věty za středníkem tohoto ustanovení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě do patnácti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči ve šesti vyhotoveních (*ustanovení §§ 201 a 204 odst. 1 občanského soudního řádu*).

Odvolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné (*ustanovení § 202 odst. 3 občanského soudního řádu*).

Třebíč 27. ledna 2022

Mgr. Jan Coufal
samosoudce

č. j. 4 C 5/2022-25

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem JUDr. Radimem Kostíkem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **L. K.**, narozená xxxxxxxx
bytem xxxxxxxx
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Urbáškem
sídlem Bráfova tř. 764/50, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **D. N.**, narozený xxxxxxxx
bytem xxxxxxxxxxxx

o určení vlastnictví k movité věci
rozsudkem pro uznání

takto:

- I. **Určuje se**, že žalobkyně je výlučným vlastníkem jezdecké šavle s pochvou o celkové váze 1,35 kg složené u Okresního soudu v Třebíči ve spise sp. zn. 3 Nt 1003/2021.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhala rozhodnutí, jímž by soud podle § 80 občanského soudního řádu určil její vlastnictví k jezdecké šavli s pochvou o celkové váze 1,35 kg složené u Okresního soudu v Třebíči ve spise sp. zn. 3 Nt 1003/2021. Návrh odůvodnila tím, že státní zástupce OSZ v Třebíči podal přípisem ze dne 13. 9. 2021, č.j. 0 ZK 241/2019-25, k Okresnímu soudu v Třebíči návrh na zabránění věci s odkazem na ustanovení § 101 dost. 1 písm. a), c) trestního zákoníku. Tento odůvodnil tím, že žalovaný jako podezřelý ze spáchání trestné činnosti se osvědčil ve sp. zn. ZK 241/2019 s tím, že v průběhu přípravného řízení byla na místě činu (u žalovaného) zajištěna policejním orgánem movitá věc, a to jezdecká šavle s pochvou o celkové váze 1,35 kg, kterou použil při páčání trestné činnosti. Žalobkyně však oproti tvrzení státního zástupce uvedla, že předmětná šavle nikdy nebyla majetkem žalovaného. Tuto vlastní žalobkyně a dostala ji od svého druha Pavla Nováka, narozeného 7. 2. 1939, a to na počátku 80. let minulého stelení, kdy se tento nastěhoval do jejího domu, v němž spolu žili až do jeho smrti v roce 2007. Rovněž uvedla, že šavle po celou dobu visela na zdi, šlo ceremoniální předmět a k tomuto má úzkou citovou vazbu, neboť jde o jednu z mála

památek na zesnulého druha. Žalovaný si tuto šavli v souvislosti s trestnou činností vzal bez jejího vědomí a svolení. Soud řízení o návrhu státního zástupce na zabránění věci přerušil s cílem, aby otázka vlastnického práva k předmětné šavli byla vyřešena v civilním řízení.

Žalovaný na výzvu soudu uvedl, že žalobkyní uplatněný nárok zcela uznává. Předmětná šavle je majetkem žalobkyně (matky žalovaného). Tvrzení a skutečnosti uváděné v žalobě nerozporuje, neboť odpovídají skutečnosti.

Podle ustanovení § 153a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který proti němu žalobou uplatňování, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání.

Protože žalovaný výslovně uznal uplatněný nárok, zjišťoval soud, zda jsou dále naplněny i další předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Podle ustanovení § 153 a odst. 2 o. s. ř. rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1, 2). Podle ustanovení § 99 odst. 1 o. s. ř. připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem.

V posuzovaném případě je soud toho názoru, že povaha věci – o určení vlastnictví, umožňuje, aby si účastníci svá vzájemná práva a povinnosti upravili svým právním jednáním. Proto tato povaha věci rovněž umožňuje, aby skončili řízení soudním smírem. Protože soud dospěl k závěru, že v předmětné věci mohl být schválen smír ve znění žalobou požadovaného petitu, neboť není v rozporu s právními předpisy (ve smyslu § 99 odst. 2 o. s. ř.), proto bylo žalobě rozsudkem pro uznání vyhověno, aniž bylo ve věci nařízeno jednání (§ 153a odst. 4 o. s. ř.).

Soud v této souvislosti též upozorňuje na ustanovení § 159a odst. 1 a 3 o. s. ř., že nestanoví-li zákon jinak je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení. V rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.

Byť žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná náležela by jí podle § 142 odst. 1 o. s. ř. náhrada nákladů řízení; žalobkyně ji však výslovně nepožadovala, a proto nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči. Odvolání lze podat jen z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepříslušný soud prvního stupně, rozhodnutí vydal ve věci vyloučený soudce, soud byl nesprávně obsazen. Odvolacím důvodem jsou též skutečnosti a důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání.

Třebíč 2. března 2022

JUDr. Radim Kostík, Ph.D.
samosoudce

č.j. 4 C 28/2022-166

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem JUDr. Radimem Kostíkem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **PUMAX, spol. s r.o.**, IČO 46981730
sídlem Na Klinkách 173/2, 674 01 Třebíč
zastoupená advokátem Mgr. Robertem Scigielem
sídlem Ptašínského 311/8, 602 00 Brno

proti
žalovaným: 1. **K. M.**, narozený xxxxxxxx
bytem xxxxxxxxxxxx
zastoupený advokátem JUDr. Robertem Mrázikem
sídlem Karlovo nám. 32/26, 674 01 Třebíč

2. **Město Třebíč**, IČO 00290629
sídlem Karlovo nám. 104/55, 674 01 Třebíč - Vnitřní Město
zastoupený advokátkou JUDr. Marií Veselou
sídlem Bráfova tř. 16/2, 674 01 Třebíč

o určení existence vlastnického práva k nemovitosti

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobkyně domáhá určení, že žalovaný 2. je vlastníkem nezastavěné části pozemku p.č. st. xxxx v katastrálním území Třebíč, zapsaném na listu vlastnictví č. xxxxxx, a to v části o výměře 40 m² stanovené geometrickým plánem ze dne 8. 9. 2015, zpracovaném Ing. Petrem Piazzou, **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalovanému 1. náhradu nákladů řízení v částce 28 798 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Roberta Mrázika, advokáta.

III. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalovanému 2. náhradu nákladů řízení v částce 16 456 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Marie Veselé, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 21. 2. 2022 se žalobkyně domáhá určení, že žalovaný 2. je vlastníkem nezastavěné části pozemku p.č. st. xxxv k.ú. Třebíč zapsaném na LV č. xxxx, a to části o výměře 40 m² stanovené geometrickým plánem ze dne 8. 9. 2015 zpracovaným Ing. Petrem Piazzo. Žalobu odůvodnila tím, že je vlastníkem pozemku p.č. xxxxx, p.č. xxxxx a p.č. xxxxx, vše zapsané na LV č. xxxx v k.ú. Třebíč. Žalovaný 1. je fyzickou osobou, která je vlastníkem pozemku p.č. st. xxxx v k.ú. Třebíč, která dle evidence zahrnuje i nezastavěnou část pozemku na nábřežní komunikaci. Celý pozemek p.č. st. xxx nabyt žalovaný 1. kupní smlouvou ze dne 28. 4. 2000, č. V111059/2000. Žalovaný 2. je municipalitou, obcí dle zákona o obcích č. 128/2000 Sb., který je vlastníkem obslužné nábřežní komunikace u řeky Jihlavy, zejména pak pozemku p.č. xxxxx o výměře 518 m², zapsaném na LV č. xxxxx pro obec Třebíč, k.ú. Třebíč. Přestože je jako vlastník předmětného pozemku p.č. st. xx evidován žalovaný 1., má žalobkyně za to, že vlastníkem tohoto pozemku je žalovaný 2. Z důvodu naléhavého právního zájmu ve smyslu § 80 občanského soudního řádu č. 99/1963 Sb., v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) se žalobkyně domáhá u soudu, aby určil vlastnické právo žalovaného 2. k tomuto pozemku. Žalobkyně uvádí, že nikdy nevěděla, že vlastníkem předmětného pozemku je žalovaný 1. Žalobkyně bezplatně bez jakýchkoliv omezení v dobré víře do měsíce července 2012 užívala komunikaci zahrnující v plné šíři předmětný pozemek. Nikomu nebylo známo a ani z ničeho nebylo patrné vlastnictví žalovaného 1. k předmětné části komunikace zahrnující pozemek p.č. st. xxxx (dále též jen „předmětný pozemek“). Naopak to byl a je žalovaný 2., kdo komunikaci na své náklady opravil, udržoval, a dokonce v určité části pozemku vybudoval část pěší lávky (mostu) přes řeku Jihlavu pro veřejnost do židovské čtvrti. Žalobkyně se domnívala, že celou část pozemní komunikace vedoucí až k pozemkům v jejím vlastnictví je oprávněna užívat na základě smluv uzavřených mezi ní a městem Třebíč, dle nichž jsou sjednána věcná břemena chůze a jízdy přes nemovitosti města. Část pozemku ve vlastnictví žalovaného 1. se ničím neodlišuje od zbylé části komunikace ve vlastnictví žalovaného 2. Až po podání žaloby vedené u Okresního soudu v Třebíči pod sp. zn. 6 C 272/2015 vyšlo najevo, že žalovaný 2. si nárokuje vlastnické právo k pozemku a trvá na něm, dále vyšlo najevo, že žalovaný 1. nevěděl, kde se předmětný pozemek nachází, a že dle evidence ve veřejném seznamu mu svědčí ke konkrétní ploše, k níže se žalobkyně domáhá určení vlastnického práva. Žalovaný 1. nikdy nekonzumoval své vlastnické právo k předmětnému pozemku, až do léta 2012, kdy poprvé zjistil stav v katastrální mapě. Od roku 2012 konzumuje žalovaný 1. vlastnické právo a to tak, že pronajímá předmětný pozemek žalovanému 2. a klade překážky pro provoz vozidel po nábřežní komunikaci žalobkyni. Žalobkyně se domnívala, že vlastníkem předmětného pozemku je žalovaný 2. svědčí jí právo průjezdu a průchodu a z této dobré víry, při úplné absenci výkonu vlastnického práva žalovaným 1., vyvozuje nárok na vydržení. Až po zahájení řízení v roce 2015 vyšlo najevo, že vlastnické právo k předmětnému pozemku uplatňuje žalovaný 2. Žalobkyně má též za to, že žalovaný 1. v období nabytí pozemku p. č. st. xxx do roku 2012 nemohl předmětný pozemek vydržet, neboť své vlastnické právo nijak nekonzumoval, neuplatňoval a předmětný pozemek spravovalo a udržovalo město. Žalobkyně se naopak domnívá, že vlastnické právo k předmětnému pozemku vydržel žalovaný 2., případně vůbec vlastnického právo k předmětnému pozemku nikdy nepozbyl, a to v období od 1. 1. 1992. Žalovaný 2. vlastnické právo k pozemku nabyt vydržením, když souvisle jednal v dobré víře jako vlastník pozemku shodně ode dne nabytí pozemku p. č. xxx, a to až do 1. 8. 2012, kdy uzavřel nájemní smlouvu na předmětný pozemek s žalovaným 1. Žalobkyně má současně za to, že pozemek p. č. st. xxxx nevybíhal nikdy do nábřežní komunikace a hranice pozemku p. č. st. 52 byla vymezena hranou budovy nacházející se na pozemku p. č. st.

xxx. Tomu ostatně až do roku 2012 odpovídalo počínání všech stran tohoto sporu. V současné době je mezi žalovaným 1. a žalovaným 2. uzavřena nájemní smlouva, kterou je pronajat předmětný pozemek ve prospěch žalovaného 2. za účelem provozování komunikace a přístupu. K uzavření této smlouvy došlo za situace, kdy město bylo nuceno upravit právní poměry k předmětnému pozemku. Jelikož žalobkyně je v současné době omezena ve svém příjezdu ke svým pozemkům, a to z důvodu počínání žalovaného 1. ve snaze ovlivnit účastníky řízení, má žalobkyně za to, že žalovaný 2. jakožto obec, která je vlastníkem sousedního pozemku p.č. xxxx může zajistit řádně funkci nábrežní komunikace pro dopravní obsluhu pro všechny majitele nemovitostí bez výjimek včetně veřejnosti. Pokud by došlo k určení, že žalovaný 2. je vlastníkem předmětného pozemku, tak by to žalobkyni zajistilo právní režim vjezdu ke svým pozemkům, a byla by tak kompletně vyřešena otázka nábrežní komunikace všech včetně veřejnosti a byly by ukončeny všechny spory mezi účastníky v tomto prostoru.

2. Žalovaný č. 1 se k žalobě vyjádřil tak, že žalobou uplatněný návrh zcela neuznává a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Právní předchůdce žalovaného 1. K. M., A. B. nabyt (originárně) část pozemku, která je předmětem tohoto řízení v tzv. malé privatizaci, podle zákona č. 427/1990 Sb. Se stejnou plochou pak pozemek o výměře 1248 m² nabyt žalovaný K. M. Žalované město Třebíč nabylo originárně vlastnické právo k sousednímu pozemku podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, a to v hranicích tehdy evidovaných v katastru nemovitostí, tedy bez části pozemku, která je předmětem tohoto řízení. Žalovaný 1. nabyt předmětnou část pozemku na základě kupní smlouvy ze dne 28. 4. 2000, uzavřenou s JUDr. Karlem Holubem, správcem konkurzní podstaty Antonína Boučka, ohledně pozemku p.č. st xxx o výměře 1248 m² v obci a k.ú. Třebíč, tedy v hranicích, jak byly evidované v katastru nemovitostí, a to ke dni 3. 5. 2000. Žalovaný 1. zpochybňuje též tvrzení žalobkyně, že žalovaný 2. vydržel předmětný pozemek, když právní předchůdce žalovaného 1. Antonín Bouček s tímto pozemkem právně nakládal jako s vlastním, když např. s žalovaným městem dne 30. 7. 1997 uzavřel smlouvu o zřízení věcného břemene, jejíž přílohou je situační plánec s vyznačením pozemku, který je předmětem tohoto řízení. Tedy předchůdce žalovaného 1. byl v dobré víře, že je vlastníkem předmětné části pozemku po dobu 8 let. Také žalovaný 1. část pozemku držel a v dobré víře užíval jako vlastník po celou dobu, tedy necelých 22 let. Žalovaný 1. též uzavřel s žalovaným 2. smlouvu o nájmu této části pozemku ze dne 1. 8. 2012 a ze dne 24. 8. 2015. Podle uvedených smluv dal žalovaný 1. žalovanému 2. předmětný pozemek do užívání.
3. Žalovaný 2. se k žalobě vyjádřil tak, že rozhodnutí ponechává na posouzení soudu, nicméně vnímá podanou žalobu především jako snahu řešit sousedský spor dvou podnikatelských subjektů. Žalovaný 2. uvedl, že od 1. 1. 1992 do 1. 8. 2012 byl v katastru nemovitostí jako vlastník předmětného pozemku zapsán žalovaný 1., respektive jeho právní předchůdce a je tomu tak i v současné době. Jedinou výjimkou bylo v letech 2017 a 2018, kdy na základě rozhodnutí katastrálního úřadu v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu pod sp. zn. OR-76/2017-710 byl dočasně jako vlastník pozemku evidován v katastru nemovitostí žalovaný 2. Žalovaný 2. při svém jednání vždy vycházel z právního stavu evidovaného v katastru nemovitostí, a to již od roku 1997, kdy uzavřel konkrétně dne 30. 7. s právním předchůdcem žalovaného 1. smlouvu o zřízení věcného břemene, jejíž předmětem byla i část pozemku p.č. st. xxx. Do tohoto smluvního vztahu poté vstoupil i žalovaný 1., a to v dodatcích k této smlouvě z let 2000 a 2001. Nyní je tato smlouva již zrušena a nahrazena smlouvou o zániku a o zřízení věcného břemene č. 0307010119 ze dne 4. 9. 2019, kterou uzavřeli žalovaný 1. a žalovaný 2., jejíž obsah není ve vztahu k tvrzením uváděným v žalobě podstatným.
4. Z provedených listinných důkazů a vyjádření účastníků v řízení dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním: Z výpisu katastru nemovitostí LV č. xxxx pro obec a k.ú. Třebíč vyplývá, že vlastníkem pozemku p.č. st. xxx o výměře 1245 m², zastavěná plocha a nádvoří, na němž stojí stavba č.p. xxx, bydlení, je K. M. Jako nabývací titul je uvedena kupní smlouva ze dne 28. 4. 2000 číslo V111059/2000. Potvrzením ze dne 27. 10. 1992 nabyt A. B., narozený xxxxx, v rámci tzv. malé privatizace prodeju včetně dvou bytových jednotek na Karlově náměstí č.p. xxxx v Třebíči

včetně pozemku p.č. st. xxx o výměře 1248 m². Následně kupní smlouvou ze dne 28. 4. 2000 nabyt žalovaný 1. od JUDr. Karla Holuba, správce konkurzní podstaty, úpadce A. B. mimo jiné dům č.p. xxx - Vnitřní město se všemi součástmi a příslušenstvím, zejména venkovními úpravami, postaveným na pozemku p.č. st. xxx a stavební pozemek p.č. st. xxx – zastavěná plocha o výměře 1248 m² v obci a k.ú. Třebíč zapsaných na LV č. xxx. Smlouvou o zřízení věcného břemene ze dne 30. 7. 1997 uzavřenou mezi žalovaným 2. a A. B. bylo zřízeno věcné břemeno průchodu veřejnosti ve prospěch města Třebíče jako osoby oprávněné z věcného břemene, mimo jiné přes dům č.p. xxx a pozemek p.č. st. xxx, představující vstup a výstup a průchod veřejnosti těmito nemovitostmi, tj. průjezdem přílehlým k řece, dvorním traktem a průjezdem k přílehlým ke Karlovu náměstí. Následně dodatkem č. 1 ze dne 28. 11. 2000 a dodatkem č. 2 ze dne 29. 6. 2001 bylo sjednáno věcné břemeno dle shora uvedené smlouvy pro rok 2000 bezúplatně a pro rok 2001 úplatně mezi novým nabyvatelem pozemku p.č. st. xxx K. M. a městem Třebíč. Průchod těmito nemovitostmi měl být využíván směrem od lávky přes řeku z nábřežní komunikace na Karlovo náměstí a směrem opačným. Nájemní smlouvou č. 0303020012 ze dne 1. 8. 2012 uzavřenou mezi žalovaným 1. a žalovaným 2., žalovaný 1. jakožto pronajímatel přenechával část pozemku p. č. st. xxx o výměře 40 m² nájemci – žalovanému 2. za účelem průchodu a průjezdu veřejností, provozování pozemní dopravy a přepravy nákladů přes tento pozemek městem Třebíč veřejností. Nájemní smlouvou ze dne 24. 8. 2015, která nahradila nájemní smlouvu ze dne 1. 8. 2012, uzavřenou mezi žalovaným 1. a žalovaným 2. se žalovaný 1. jakožto pronajímatel zavázal přenechat nájemci – žalovanému 2. k dočasnému užívání část pozemku p. č. st. xxx v k.ú. Třebíč o výměře 40 m² dle přílohy č. 1 k této smlouvě na níž je vyšrafována část pozemku p.č. st. xxx na nábřežní komunikaci, a to za účelem vstupu, průchodu, vjezdu a průjezdu na a přes pronajatý pozemek pro nájemce, složky integrovaného záchranného systému, provozu svozu odpadu, vlastníky správce sítí, a dále také za účelem vstupu a průchodu na a přes pronajatý pozemek pro pěší veřejnost. Z knihovny vložky č. 1275 pro obec – město Třebíč vyplývá, že pozemek p.č. xxx – neúrodná půda, místní trať je zapsán pro obec – město Třebíč, tento zápis byl učiněn 5. června 1888. Na základě žádosti města Třebíč ze dne 3. 10. 1996 došlo podle zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku ČR do vlastnictví obcí, mimo jiné k zápisu parcely č. xxx, ostatní plocha, na list vlastnictví č. xxx v k.ú. Třebíč, pro město Třebíč. Kupní smlouvou ze dne 15. 12. 1995 nabyt žalovaný 2. jako kupující od prodávajících PhDr. J. Š. a MUDr. I. P., DrSc., část parcely p.č. st. xxx, označenou GP č. 2604-6347/95, jako p.č. xxx o výměře 63 m², nacházející se na nábřeží u řeky Jihlavy a sousedící s p.č. st. xxx žalovaného 1. Dle kopie stavu katastrální mapy ke dni 31. 12. 1971, je součástí p.č. st. xxx v k.ú. Třebíč též pozemek zasahující na nábřeží k řece Jihlavě, sousedící s p.č. st. xxx. Z předloženého rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, ze dne 25. 5. 2018, č.j. OR-76/2017-710, vyplývá, že katastrální úřad původně z úřední povinnosti opravil evidované údaje katastru nemovitostí v k.ú. Třebíč, týkající se zobrazení hranice mezi pozemky p.č. st. xxx a xxx a souvisejících popisných údajů o výměrách dotčených parcel, viz rozhodnutí OR-76/2017-710 ze dne 20. 7. 2017, neboť zobrazení předmětných nemovitostí, tj. pozemků parcelních čísel st. xxx a xxx v mapě bývalého pozemkového katastru neobsahovalo žádný výběžek pozemku p.č. st. xxx do pozemku parcelní číslo xxx, společná hranice mezi oběma pozemky byla zobrazena jako přímá, následně však dle zobrazení v katastrální mapě podle výsledků šetření a měření provedeného v katastrálním území Třebíč v letech 1949 až 1952 byla však s těmito výsledky v rozporu, neboť do pozemku p. č. st. xxx se chybně přisloučila část, na níž se nacházela „nějaká spalná dřevěná stavba“ v obvodu pozemku p.č. xxx. Toto zobrazení bylo potom v nezměněné podobě přebíráno postupně ve všech formách map dokumentovaných ve spise, včetně mapy digitální. Do evidence nemovitostí bylo vlastnické právo pro Československý stát a právo národního majetku pro Textil Brno zapsáno na základě žádosti Textilu Brno v roce 1971 pod položkou výkazu změn 140/71, na základě převzetí údajů z pozemkové knihy. Na základě veřejné dražby provedené dne 25. 9. 1992 se vlastníkem předmětného pozemku p. č. st. xxx a stavby, která je dnes jeho součástí, stal pan A. B. Zápis byl proveden 13. 11. 1992 pod položkou výkazu změn č. 181/93 podle potvrzení Okresní komise pro

privatizaci ze dne 27. 10. 1992. K chybnému zobrazení v mapě, tj. v tehdy platné obnovené mapě bývalého pozemkového katastru došlo v roce 1952 a tento stav byl potom postupně přebírán do všech historicky následujících forem evidenční mapy až do dnešní podoby digitální katastrální mapy, která byla vyhlášena platnou dnem 7. 12. 2011. Katastrální úřad dospěl k závěru, že není v jeho kompetenci napravit uvedenou chybu postupem podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, neboť k jejímu vzniku došlo před rokem 1964, tj. před rozhodným datem, které zakládá katastrálním úřadům právo chyby napravit. K chybě tedy došlo před založením evidence nemovitostí a stalo se tak v operátu, který není součástí katastrálního operátu, a proto nebylo možné tuto chybu opravit postupem podle ustanovení § 36 katastrálního zákona. Katastrální úřad též uzavřel, že není oprávněn rozhodovat o tom, kdo je vlastníkem předmětné části pozemku, to přísluší věcně a místně příslušnému soudu. Následně odvolání města Třebíč a spol. PUMAX, spol. s r.o., proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrálního pracoviště Třebíč, shora uvedenému, nebylo Zeměměřickým a katastrálním inspektorátem v Brně shledáno jako důvodné (viz rozhodnutí ze dne 10. 9. 2018, č.j. ZKI BR-O-88/637/2018-4). Směnnou smlouvou ze dne 15. 5. 2006 žalovaný 2. převedl na žalobkyni pozemky p. č. st. xxxx o výměře 63 m² a p. č. xxxx o výměře 51 m² v k.ú. Třebíč, nacházejících se na nábřeží u řeky Jihlavy, vyčleněného z původního p. č. xxxx, podle GP ze dne 8. 9. 2015 zpracovaného Ing. Petrem Piazzou pod č. 5897/23/2015. Dle této smlouvy bylo též zřízeno věcné břemeno ve prospěch města Třebíč, jako osoby oprávněné z věcného břemene, spočívající ve vstupu veřejnosti na a přes pozemky p.č.st. xxxx a p.č. xxxxx v k.ú. Třebíč a dále právo průchodu a průjezdu veřejností přes tyto pozemky. Následně smlouvou ze dne 2. 6. 2017, byl rozsah uvedeného věcného břemene změněn tak, že aktuálně spočívá v právu vstupu, průchodu (pro pěší veřejnost) na a přes pozemky p.č. st. xxxxx zastavěná plocha a p.č. xxxxx – ostatní plocha, oba v k.ú. Třebíč. Z předložených kopií listin ze správního spisu Městského úřadu v Třebíči, odbor výstavby a životního prostředí č.j. 72/96-332/4-He/Jo, stavebního řízení o povolení stavby lávky přes řeku Jihlavu, vyplývá, že pozemek p.č. st. 52 nebyl pozemkem dotčeným ve stavebním řízení (viz zákres do mapy od spol. AQUATIS, a.s.).

5. Podle ustanovení § 80 občanského soudního řádu č. 99/1963 Sb., v platném znění (dále jen o. s. ř.) určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.
6. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, ve znění platném ke dni účinnosti tohoto zákona, do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona přecházejí nezastavěné pozemky, pozemky zastavěné stavbami ve vlastnictví fyzických osob, stavby s pozemky tvořícími se stavbou jeden funkční celek, které obce vlastnily ke dni 31. 12. 1949, pokud jsou ve vlastnictví České republiky a nepřecházejí do vlastnictví obcí podle § 1.
7. Podle § 8 zákona č. 172/1991 Sb., ve znění platném ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, obce jsou povinny do jednoho roku po nabytí vlastnictví k nemovitým věcem podle tohoto zákona učinit návrh příslušnému středisku geodézie na zápis těchto nemovitých věcí do evidence nemovitostí.
8. Podle § 130 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.
9. Podle § 134 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Podle odst. 3 se do doby podle odst. 1 započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce.
10. Soudní praxe připouští podání určovací žaloby ve prospěch třetí osoby; naléhavý právní zájem na takovém určení je dán, pokud by požadované určení mohlo mít příznivý dopad do právního postavení žalobců. Žaloba ale musí směřovat vůči všem subjektům, jejichž práva mohou být požadovaným určením dotčena (viz např. rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. 36 C 299/2016).

11. Dobrá víra držitele se musí vztahovat i k okolnostem, za nichž vůbec mohlo věcné právo vzniknout, tedy i k právnímu důvodu (titulu), na jehož základě mohlo držiteli vzniknout vlastnické právo. To ovšem neznamená, že takový titul musí být dán, postačí, že držitel je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že tu takový titul je. Postačuje tedy domnělý právní titul (titulus putativus). Povinnost tvrdit a prokázat tyto okolnosti přitom tíží tohoto, kdo tvrdí, že došlo k nabytí vlastnického práva vydržením. Posouzení, je-li držitel v dobré víře či nikoli, je třeba vždy hodnotit objektivně a nikoli pouze ze subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1398/2000, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1843/2000).
12. Přesvědčení držitele, že mu věc patří a že s ní nakládal jako s vlastní, musí být po celou vydržecí dobu důvodné, podložené konkrétními okolnostmi, které prokazují tvrzení držitele. Pro závěr o existenci dobré víry zpravidla svědčí okolnosti, které se týkají právního důvodu nabytí práva a svědčící o poctivosti nabytí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2001, sp. zn. 22 Cdo 508/2001).
13. Soud se nejdříve zabýval otázkou naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení. Z úřední činnosti zdejšího soudu je známo, že mezi žalobkyní a žalovaným 1. je vedeno několik sporů, vztahující se k předmětnému pozemku, ať řízení vedené pod sp. zn. 6 C 272/2015, o určení existence práva odpovídající věcnému břemeni, či pod sp. zn. 5 C 235/2017, o zřízení nezbytné cesty, když určením vlastnického práva k předmětnému pozemku, by se spory mezi účastníky vyřešily, resp. by se jim předešlo, neboť lze předpokládat, že by ve vlastnictví žalovaného 2. - města Třebíč, bylo umožněno žalobkyni předmětný pozemek užívat, stejně jako obecné veřejnosti, a zajistil by se tak nerušený přístup k jejím nemovitostem. Současně by požadované určovací rozhodnutí bylo podkladem pro zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí k předmětnému pozemku. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobkyně má naléhavý právní zájem na požadovaném určení vlastnického práva ve smyslu § 80 o. s. ř.
14. Žalobkyně argumentovala zejména tím, že předmětný pozemek představoval historický majetek obce – žalovaného 2., event. že žalovaný 2. tento pozemek vydržel, neboť se k této části nábřeží choval jako ke svému majetku. Naopak žalovaný 1. tvrdil, že předmětný pozemek, tj. požadovanou část pozemku p. č. st. xxxx, nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 28. 4. 2000, ve stejném rozsahu jako tomu bylo u předchozího vlastníka A. B. Soud tak „poměřoval“ předložené nabývací tituly k předmětnému pozemku. Je sice pravdou, že v pozemkové knize – vložka č. 1275, je zapsán pozemek p.č. xxxx, neúrodná půda, nacházející se na nábřeží řeky Jihlava v k.ú. a obci Třebíč, nicméně vložka neobsahuje výměru parcely. Pokud žalobkyně v této souvislosti odkazuje na závěr Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč, že v mapě bývalého pozemkového katastru byly společné hranice pozemků p. č. st. xxx a xxxx přímé, a mapa neobsahovala žádný výběžek pozemku p.č. st. xxxx do p.č. st. xxxxx, tak uvedená argumentace není v daném sporu relevantní. Bez ohledu na případné nesprávné zobrazení hranic uvedených pozemků v katastru nemovitostí, které by byly v rozporu se zobrazením hranic v pozemkovém katastru, je třeba primárně vycházet z nabývacího titulu pro právního předchůdce žalovaného 1. A. B., který nabyt pozemek p.č. st. xxx, ve výměře 1 248 m², která byla mezi účastníky nesporná, a jež zahrnovala též „výběžek“ pozemku p.č. st. xxxx do pozemku p.č. st. xxxxx. A. B. nabyt tento pozemek v uvedené výměře na základě zákona č. 427/1990 Sb., dle § 11 ve veřejné dražbě příklepem licitátora, tedy originárně, když původním vlastníkem byl stát, resp. příslušná státní organizace. Pokud měl být předmětný pozemek součástí parcel p. č. st. xxxxx, kterou si žalovaný 2. nechal zapsat na svůj list vlastnictví až na základě žádosti ze dne 3. 10. 1996, tak v této souvislosti lze odkázat na závěr Nejvyššího soudu, podle něhož v případech, kdy obec uplatnila restituční nárok s podstatným časovým odstupem od účinnosti zákona č. 172/1991 Sb., a kdy neučinila návrh na zápis do katastru nemovitostí ve lhůtě jednoho roku, stanovené v § 8 téhož zákona, v jeho původním znění (jež se vztahuje i k nabytí vlastnictví podle § 2a cit. zákona), nelze vyloučit závěr o existenci vlastnického práva osoby, která toto vlastnictví v mezidobí nabytla na základě individuálního právního aktu od státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 8. 2012,

sp. zn. 28 Cdo 4041/2011, nebo rozsudek ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. 28 Cdo 3038/2012; ústavní stížnost proti těmto rozhodnutím Ústavní soud odmítl jako zjevně bezdůvodné usnesením ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 3969/2012, resp. usnesením ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 838/13). Jinými slovy řečeno, žalovaný 2. nabyl vlastnické právo k pozemku p.č. st. xxxx v k.ú. Třebíč, ve stavu, v jakém tento pozemek existoval, resp. byl zapsán v katastru nemovitostí ke dni žádosti o zápis tohoto pozemku na list vlastnictví žalovaného 2., tedy bez předmětného pozemku o výměře 40 m². Soud též nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že se žalovaný 2. po celou dobu choval jako vlastník předmětného pozemku. Žalovaný 2. nejprve uzavřel smlouvu o zřízení věcného břemene dne 30. 7. 1997 s právním předchůdcem žalovaného 1. Antonínem Boučkem zahrnujícím průchod vedoucí z nábřežní komunikace od lávky přes řeku směrem přes průjezd přilehlý k řece, dvorní trakt a průjezd přilehlý ke Karlovu nám. v Třebíči, přičemž rozsah věcného břemene byl vyznačen v situačním plánu, zahrnujícím předmětný pozemek, a byl nedílnou součástí této smlouvy. Následně byly k této smlouvě uzavřeny dva dodatky, a to již se žalovaným 1. jakožto právním nástupcem Antonína Boučka. V těchto dodatcích nebyl rozsah věcného břemene měněn, tedy účastníci smlouvy, včetně dodatků si museli být vědomi rozsahu věcného břemene, tedy toho, že zatěžuje i předmětný pozemek nacházející se ve vlastnictví žalovaného 1. Tento stav trval až do 1. 8. 2012, kdy byla uzavřena smlouva o nájmu předmětného pozemku, kterou byl režim jeho užívání žalovaným 2. jakožto nájemcem zpřesněn a následně změněn nájemní smlouvou ze dne 24. 8. 2015. Tedy minimálně od roku 1997 se žalovaný nechoval k předmětnému pozemku jako vlastník, tento pozemek užíval nejdříve jako oprávněný z věcného břemene a později jako nájemce. Ostatně samotný žalovaný 2. ve své argumentaci ohledně užívání předmětného pozemku odkazuje právě na uvedené smlouvy. Žalovaný 2. se k předmětnému pozemku nikdy nechoval jako vlastník, ale užíval jej a spravoval podle sjednaných smluv. Vydržení vlastnického práva k předmětnému pozemku žalovaným 2. je tedy vyloučeno. Podle soudu neobstojí též tvrzení žalobkyně, že při stavbě lávky přes řeku Jihlavu v územním řízení vedeném pod č.j. 72/96-332/4-He/Jo v roce 1995, nebyl žalovaný 1., resp. jeho právní předchůdce, účastníkem řízení, byť měla lávka zasahovat do předmětného pozemku, neboť případné pochybení správního úřadu při správním řízení nemohlo mít vliv na občanskoprávní poměry, neboť uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného (srov. § 1 odst. 1 platného občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.).

15. Jelikož ze strany žalobkyně nebyly v řízení prokázány takové skutečnosti, na základě nichž by mohl být učiněn závěr o vlastnictví žalovaného 2. k části pozemku p. č. st. xxx o výměře 40 m² v k.ú. Třebíč, soud žalobu zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalovanému 1. a žalovanému 2., jež byli v řízení zcela úspěšní, neboť žaloba směřující vůči nim byla zamítnuta, nárok na náhradu nákladů řízení.
17. Na straně žalovaného 1. se tyto náklady řízení sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 3 100 Kč, za jeden úkon právní služby, představující přípravu a převzetí věci, písemné vyjádření se k věci ze dne 19. 4. 2022, 26. 8. 2022 a 24. 10. 2022, účast na jednání soudu dne 23. 6. 2022, 14. 9. 2022 a 27. 10. 2022, tedy celkem za sedm úkonů právní služby ve výši 21 700 Kč, dále sestávající z částky 2 100 Kč, představující sedm režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 za každý úkon uvedený v § 11 odst. 1 a. t. s připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 21 %, již je právní zástupce žalovaného 1. plátcem, z částky 23 800 Kč ve výši 4 998 Kč. Celková náhrada nákladů žalovaného 1. tak činí 28 798 Kč, kterou je žalobkyně povinna zaplatit k rukám advokáta žalovaného 1. podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve lhůtě stanovené podle § 160 odst. 1 o. s. ř., když soud v této souvislosti neshledal žádné důvody pro aplikaci věty za středníkem.
18. Náhrada nákladů žalovaného 2. se sestává z náhrady za zastoupení advokátem, představující čtyři úkony právní služby, a to převzetí a příprava věci, účast na jednání soudu dne 23. 6. 2022, 14. 9. 2022 a 27. 10. 2022, po 3 100 Kč podle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. b) a. t., celkem tedy 12 400 Kč, s připočtením čtyř režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 za každý úkon uvedený v

§ 11 odst. 1 a. t. s připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 21 %, již je právní zástupce žalovaného 2. plátcem, tedy 2 856 Kč. Celková náhrada nákladů žalovaného 2. tak činí 16 456 Kč, kterou je žalobkyně povinna zaplatit k rukám advokátky žalovaného 2. podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve lhůtě stanovené podle § 160 odst. 1 o. s. ř., když soud v této souvislosti neshledal žádné důvody pro aplikaci věty za středníkem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Třebíč 27. října 2022

JUDr. Radim Kostík, Ph.D.
samosoudce

č. j. 6 C 106/2022-24

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem Mgr. JUDr. Janem Hurdíkem, PhD. ve věci

žalobce: **D. G.**, narozená xxxxx
bytem xxxxxxxx

proti
žalované: **A. O. N.**, narozená xxxxxx
bytem xxxxxxxxxx, Ruská federace
zastoupený opatrovníkem Mgr. Vojtěchem Pavlíkem
sídlem Bráfova tř. 161/20, 674 01 Třebíč

o určení vlastnictví k osobnímu automobilu

takto:

- I.** Určuje se, že vlastníkem osobního automobilu Peugeot 306 registrační značky xxxxxx, VIN xxxxxxxxxxxx, je žalobkyně.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Třebíči soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Jako předmět daného řízení byl posuzován návrh žalobkyně na určení jejího vlastnického práva k osobnímu automobilu uvedenému ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Soud za splnění předpokladů ustanovení § 115a občanského soudního řádu ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, přičemž při právním hodnocení věci vycházel z předložených listin v kontextu se skutkovými tvrzeními obsaženými v podané žalobě. Po jejich zhodnocení učinil následující závěry o skutkovém stavu věci:

Žalovaná v řízení nikterak nezpochybnila tvrzení o tom, že žalobkyně na podkladě kupní smlouvy ze dne 30.9.2020 uzavřené se žalovanou řádně nabyla vlastnictví k posuzovanému automobilu, a to však aniž by jí následně žalovaná předala velký technický průkaz k tomuto vozidlu. Další

součinnost potřebnou k úpravě zápisu vlastníka vozidla v evidenci vozidel žalovaná již přes výzvy žalobkyně neposkytnula. Soud v řízení neshledal žádné pochybnosti o platnosti kupní smlouvy, přičemž měl na zřeteli, že podání předmětné žaloby je v dané situaci jediným možným způsobem, jak uvést do souladu skutečný právní stav se stavem zaneseným v evidenci vozidel, proto jí jako žalobě s naléhavým právním zájmem vyhověl.

Po právní stránce soud posuzoval věc podle *ustanovení § 80 občanského soudního řádu*.

O nákladech řízení soud rozhodoval na základě zásady úspěšnosti účastníků ve věci obsažené v *ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu*, dle kterého *účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl*. Ve věci plně úspěšná žalobkyně přiznání tohoto práva nepožadovala, proto soud o nákladech řízení rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části pod bodem II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání** ve lhůtě do patnácti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči ve třech vyhotoveních (*ustanovení §§ 201 a 204 odst. 1 občanského soudního řádu*).

Odvolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné (*ustanovení § 202 odst. 3 občanského soudního řádu*).

Třebíč 2. září 2022

Mgr. JUDr. Jan Hurdík, PhD.
samosoudce

č. j. 6 C 234/2022-13

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem Mgr. JUDr. Janem Hurdíkem, PhD. ve věci

žalobce: **L. S.**, narozený xxxxx
bytem xxxxxxxx

proti
žalovanému: **L. F.**, narozený 6. 8. 1993
bytem xxxxxx

pro určení vlastnického práva

takto:

- I. Určuje se, že vlastníkem motorového vozidla Daewoo Tacuma, RZ xxxxxx, VIN: xxxxxxxx, je žalovaný.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 2 000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou domáhal se žalobce vydání rozhodnutí o určení ve smyslu výrokové části rozsudku. K odůvodnění žaloby mimo jiné uvedl, že na podkladě kupní smlouvy ze dne 26.6.2022 pozbyl jeho vlastnické právo k motorovému vozidlu zn. Daewoo Tacuma RZ xxxxxxxx, které tímto nabyl do vlastnictví žalovaný jako kupující. Ten měl rovněž zajistit přepis předmětného vozidla v evidenci vozidel, což ani po opakovaných výzvách dosud neučinil.

Soud za splnění předpokladů ustanovení § 115a občanského soudního řádu ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, přičemž při právním hodnocení věci vycházel toliko z předložených listin a nezpochybněných skutkových tvrzení obsažených v podané žalobě.

Po provedeném řízení učinil soud následující podstatné závěry o skutkovém stavu věci:

Z kupní smlouvy datované dnem 26.6.2022 soud zjistil, že na jejím podkladě žalobce jako prodávající převedl na žalovaného jako kupujícího za sjednanou kupní cenu vlastnické právo k osobnímu automobilu zn. Daewoo Tacuma, r.v. 2001, VIN KLAUF xxxxxxxxx.

V řízení není sporu o tom, že výše uzavření uvedené kupní smlouvy dosud pro nečinnost žalovaného nebylo promítnuto v příslušné evidenci vozidel.

Určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem (ustanovení § 80 občanského soudního řádu v platném znění).

Jak plyne z výše uvedené citace zákonného ustanovení, při rozhodování o určovacích žalobách je prvotním úkolem soudu, který musí vyřešit předtím, než se žalobou začne zabývat skutkově, posoudit, zda žalobce má na žádaném určení zájem, a to zájem právní a naléhavý. Existence tohoto naléhavého právního zájmu je nezbytnou podmínkou pro to, aby bylo vůbec možné meritorně návrhu vyhovět, resp. takové vyhovující rozhodnutí zvažovat. Přitom je nezbytné, aby naléhavý právní zájem zde byl především v době, kdy je o návrhu rozhodováno (§ 154 odst. 1 občanského soudního řádu). Žalobce má právní zájem na žádaném určení zásadně tehdy, jestliže by bez tohoto určení bylo ohroženo jeho právo nebo právní vztah, na kterém je účasten, nebo jestliže by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Obecně se potom vychází z toho, že tam, kde žalobce může žalovat na plnění, resp. kde svoje nároky může uplatňovat žalobou negatorní, nelze naléhavý právní zájem dovodit, byť existují případy, kdy lze žalovat i na plnění, případně se svých práv domáhat žalobou negatorní, neboť k narušení práva již došlo, ale přesto úspěšné uplatnění takové žaloby nemusí znamenat takové vyjasnění právních vztahů a právního postavení účastníků, jak by si existující stav vyžadoval. U takových určovacích žalob je pak nutné zkoumat hledisko praktického efektu, tedy to, jakým způsobem uplatnění práva lépe vyhovuje praktickému životu. Naléhavý právní zájem na určení takto bude dán především vždy i tam, kde má být rozhodnutí soudu podkladem pro změny v evidenci nemovitostí.

V projednávaném případě se žalobce domáhá zohlednění nynějšího právního stavu předmětného vozidla po uzavření kupní smlouvy v zákonné evidenci vozidel, přičemž je zcela zřejmé, že podání žaloby je při nesoučinnosti žalovaného jediným možným způsobem, jak se žalobce na podkladě dosažení této shody může zprostit závazků, k nimž ho formální vlastnictví vozidla zavazuje. Žalobce tak na požadovaném určení naléhavý právní zájem nepochybně má. V řízení přitom doložil, že k převodu vlastnického práva k projednávanému vozu skutečně došlo, a to výše citovanou kupní smlouvou, o jejíž platnosti soud neshledal důvodu pochybovat a ani ze strany žalované v tomto ohledu v řízení nebyly vzneseny žádné formální či věcné výhrady.

Soud proto přistoupil k vyhovění žalobě, což promítnul do výrokové části tohoto rozsudku pod bodem I.

O nákladech řízení soud rozhodoval na základě zásady úspěšnosti účastníků ve věci obsažené v *ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu*, dle kterého *účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl*. Důvody hodné zvláštního zřetele opodstatňující mimořádnou aplikaci *ustanovení § 150 občanského soudního řádu* soud v projednávaném případě neshledal, tedy ve věci plně úspěšnému žalobci přiznal proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč, když žalobci jiné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání** ve lhůtě do patnácti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči ve třech vyhotoveních (*ustanovení §§ 201 a 204 odst. 1 občanského soudního řádu*).

Odvolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné (*ustanovení § 202 odst. 3 občanského soudního řádu*).

Třebíč 2. listopadu 2022

Mgr. JUDr. Jan Hurdík, PhD.
samosoudce

č. j. 7 C 168/2022-188

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl soudkyně Mgr. Petrou Rutarovou ve věci

žalobce: **L. K.**, narozený xxxxxx
bytem xxxxxxxx
zastoupený opatrovníkem Městem Třebíč
sídlem Karlovo nám. 104/55, 674 01 Třebíč - Vnitřní Město
zastoupený advokátkou Mgr. Veronikou Ščukovou
sídlem Bráfova tř. 764/50, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **J. T.**, narozený xxxxx
bytem xxxxxxxx

o určení vlastnictví k nemovitosti a zaplacení částky 41 476,13 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. **Určuje se**, že žalobce je výlučným vlastníkem následujících nemovitých věcí
 - pozemku parc. č. st. xxxx – zastavěná plocha a nádvoří o vým. 98 m², jehož součástí je stavba čp. xxxxx;
 - pozemku parc. č xxxxxx – zahrada o výměře 87 m²;
vše zapsáno na LV č. xxxx pro k.ú. Podklášteří, vedeno u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, katastrální pracoviště Třebíč.
- II. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci částku **40 061,93 Kč** se zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 40 061,93 Kč od 3. 12. 2022 do zaplacení, a to do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. **Žaloba se v části**, v níž se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 433,20 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 3. 12. 2022 do zaplacení, **zamítá**.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 30. 6. 2022 domáhal se žalobce prostřednictvím svého opatrovníka určení neplatnosti kupní smlouvy na nemovitosti specifikované ve výroku I. tohoto rozsudku a dále zaplacení částky 41 476,13 Kč s příslušenstvím. Podáním ze dne 26. 8. 2022 navrhl žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně změnu žaloby a tuto doplnil. Namísto určení neplatnosti kupní smlouvy domáhá se tedy žalobce určení, že je vlastníkem nemovitostí specifikovaných ve výroku I. tohoto rozsudku s odůvodněním, že nebyl schopen s ohledem na svoji duševní poruchu uzavřít smlouvu o prodeji nemovitosti, když v únoru 2022 byl omezen ve svéprávnosti. Kupní smlouva je proto neplatná dle ustanovení § 581 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“). Již několik měsíců před uzavřením předmětné kupní smlouvy nebyl žalobce v důsledku svého onemocnění schopen právně jednat. Naléhavý právní zájem na podání této žaloby spatřuje žalobce v tom, že byl zbaven vlastnického práva k nemovitým věcem a zápis v katastru nemovitostí (dále též jen „KN“) neodpovídá skutečnosti, přičemž pouze na základě rozsudku v této věci může být žalobce znovu zapsán do KN jako vlastník.
2. Usnesením ze dne 29. 11. 2022 č. j. 7 C 168/2022-60 byla připuštěna změna žaloby, kterou žalobce učinil podáním ze dne 26. 8. 2022.
3. Podáním ze dne 24. 2. 2023 vzal žalobce žalobu zpět co do částky 981 Kč včetně příslušenství s odůvodněním, že žalobci byla v mezidobí doručena opravná faktura za elektřinu a byl mu vrácen přeplatek ve výši 981 Kč. Usnesením ze dne 6. 3. 2023 bylo řízení ohledně této částky a jejího příslušenství zastaveno, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil.
4. Žalovaný s podanou žalobou zásadně nesouhlasil, když uvedl, že žalobce sice byl označován za podivína, avšak to není duševní nemoc, která by jej zbavovala možnosti nakládat se svým majetkem. Nemovitost mu žalobce prodal proto, že o něj již několik let pečoval, když některé úkony již sám nezvládal. Občas si žalobce zval na pomoc i A. K. Sám žalobce jej vyzval, ať dům převede na sebe, a proto nechal vypracovat kupní smlouvu, která byla vyhotovena a podepsána v advokátní kanceláři JUDr. Kováře. Zároveň byla sepsána i smlouva o zřízení věcného břemene. Následně byli se žalobcem pozváni na Katastrální úřad v Třebíči, kde žalobce potvrdil své rozhodnutí o převodu nemovitostí. Po nějaké době mu žalobce sdělil, že jej navštívili policisté a odvezli jej na psychiatrii, kde byl vyšetřen. Žalobce s tímto nesouhlasil a vyjádřil to i v dopise pro policii. V době podpisu smlouvy byl žalobce svéprávný, až později začal zapomínat, a proto s ním navštívil neurologa. Později byl žalobce umístěn v domově pro seniory z důvodu trvalé péče. Poté co se dohodli, že žalovaný dům zrekonstruuje, souhlasil žalobce se zrušením věcného břemene.
5. Soud ve věci provedl dokazování listinnými důkazy, výslechy svědků a výslechem znalce.
6. Z výpisu z účtu vedeného na jméno žalobce u České spořitelny, a.s. (dále též jen „ČS, a.s.“) číslo 1475623329/0800 bylo zjištěno, že dne 17. 1. 2020 z tohoto účtu odešla částka 6 361,39 Kč, a to na protiúčet č. 150383-33192846/0800.
7. Z Výměru jednorázového vyrovnání místo starobní penze vyplývá, že zůstatek na osobním účtu žalobce u České spořitelny – penzijní společnosti, a.s. činil ke dni 21. 10. 2020 částku 13 149,51 Kč.
8. Ze žádosti o výplatu dávky ze smlouvy o penzijním připojištění bylo zjištěno, že žalobce dne 3. 9. 2020 požádal o výplatu jednorázového vyrovnání místo starobní penze na účet č. xxxxxxxxxxxx, variabilní symbol xxxxxxxxxxxx.
9. Písemným podáním založeným na čl. 7 spisu požádal žalobce Českou spořitelnu – penzijní společnost, o změnu čísla účtu pro výplatu dávky ze smlouvy o penzijním připojištění na číslo účtu xxxxxxxxxxxx.
10. Z pokladního dokladu bylo zjištěno, že dne 16. 3. 2021 byl učiněn výběr z vkladní knížky žalobce v částce 433 Kč. Dne 16. 3. 2021 udělil žalobce žalovanému plnou moc k disponování s peněžními

prostředky na vkladní knížce a k jejímu zrušení. Podpis žalobce jako zmocnitele na této listině je ověřen advokátem JUDr. Rostislavem Kovářem.

11. Z pokladního dokladu bylo zjištěno, že dne 16. 3. 2021 byl učiněn výběr z další vkladní knížky žalobce v částce 19 713 Kč. Téhož dne udělil žalobce žalovanému plnou moc k disponování s peněžními prostředky na vkladní knížce a k jejímu zrušení. Podpis žalobce jako zmocnitele na této listině je ověřen advokátem JUDr. Rostislavem Kovářem.
12. Mimořádnou fakturou za elektřinu vyúčtovala žalobci společnost E.ON Energie, a.s. pro místo spotřeby 9. května 182/76, Třebíč nedoplatek za období od 26. 1. 2022 do 28. 2. 2022 ve výši 1 583 Kč. Z rychlého přehledu k faktuře za elektřinu bylo zjištěno, že vyúčtování žalobce za období od 11. 1. 2021 do 25. 1. 2022 skončilo nedoplatkem ve výši 715 Kč. Místem spotřeby byl opět dům na ulici 9. května 182/76, Třebíč. Poštovní poukázkou bylo prokázáno, že dne 11. 5. 2022 uhradil žalobce společnosti E.ON Energie, a.s. částku 2 298 Kč.
13. Kopii faktury Vodárenské akciové společnosti, a.s. bylo prokázáno, že uvedená společnost vyúčtovala žalobci nedoplatek na vodném a stočném ve výši 911 Kč, a to za období od 4. 12. 2020 do 25. 1. 2022 pro místo spotřeby 9. května 182/76, Třebíč. Výzva k úhradě této faktury byla žalobci zaslána dne 8. 6. 2022 na adresu Domova pro seniory Třebíč. Z podacího lístku bylo zjištěno, že dne 21. 6. 2022 žalobce předmětnou fakturu uhradil.
14. Z kupní smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 31. 5. 2019 bylo zjištěno, že předmětnou smlouvou prodal žalobce žalovanému nemovitosti specifikované ve výroku I. tohoto rozsudku za dohodnutou kupní cenu ve výši 1 100 000 Kč. Dle bodu III. smlouvy měla být kupní cena uhrazena v hotovosti v pěti splátkách po 220 000 Kč. Přičemž první splátka měla být uhrazena do 31. 12. 2019 a každá následující splátka do konce následujícího roku. Poslední splátka tedy měla být uhrazena do 31. 12. 2023. V bodě VI. smlouvy bylo zřízeno věcné břemeno ve prospěch prodávajícího spočívající v právu doživotního a bezplatného užívání předmětných nemovitostí. Žalovaný jako kupující se dále zavázal poskytovat žalobci jako oprávněnému potřebnou pomoc ve stáří a v případě nemoci. Věcné břemeno bylo zřízeno bezplatně. Smlouva byla sepsána JUDr. Rostislavem Kovářem v jeho advokátní kanceláři a současně byla též advokátem ověřena pravost podpisů obou stran smlouvy.
15. Z výpisu z KN ke dni 22. 8. 2022 vyplývá, že výlučným vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV č. xxx pro k. ú. Podklášteří a obec Třebíč je žalovaný. Titulem pro zápis vlastnického práva žalovaného byla kupní smlouva ze dne 31. 5. 2019.
16. Ze zápisu z jednání na Katastrálním pracovišti Třebíč ze dne 28. 6. 2019 vyplývá, že žalobce zde prohlásil, že kupní smlouva a smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 31. 5. 2019 není zfalšovanou listinou, její pravost nezpochybňuje a že tuto listinu vlastnoručně podepsal před JUDr. Kovářem, advokátem v Třebíči. Žalobce dále prohlásil, že k uzavření smlouvy ho nikdo nenutil a že ji uzavřel po důkladném zvážení zcela svobodně. Obdobné informace jsou obsaženy v úředním záznamu o podaném vysvětlení sepsaném dne 26. 2. 2020 policejním orgánem Policie ČR, ÚO Třebíč, oddělení obecné kriminality s Bc. Jaroslavem Oborným, pracovníkem Katastrálního úřadu v Třebíči. Bc. Oborný dále potvrdil, že žalovaný do jednání se žalobcem moc nezasahoval, k ničemu jej nenutil, nediktoval mu, co má říkat. Zápis byl sepsán doslovně podle toho, co uváděl žalobce. Žalobce i žalovaný po přečtení zápisu vlastnoručně podepsali.
17. Z lékařské zprávy MUDr. Jitky Bednářové ze dne 3. 10. 2019 vyplývá, že žalobce je soběstačný, trpí poruchou recentní paměti a výsledek krátkého testu jeho kognitivních funkcí (dále jen „MMSE“) je 23. Lékařka doporučila CT mozku. Ze zprávy téže lékařky ze dne 9. 1. 2020 vyplývá, že na CT mozku byly zjištěny chronické ischemicko-degenerativní změny. V ostatním byla diagnóza stejná. Z další zprávy této lékařky ze dne 30. 7. 2020 vyplývá, že u žalobce byla zjištěna počínající demence lehkého stupně s tím, že je doporučeno vyřízení příspěvku na péči a zvážení možnosti sociálního zařízení. Hodnota MMSE je stále 23. Ze zprávy ze dne 21. 1. 2021 vyplývá, že žalobce již má přiznán I. stupeň bezmocnosti, trpí demencí lehkého až středního stupně a hodnota MMSE činí 19. Doporučeno umístění žalobce do domova důchodců. Ošetřující lékařka žalobce MUDr. Bednářová je specializací neuroložka.

18. Nedatovaným dopisem adresovaným Policií ČR sdělil žalobce, že prodej domu má ošetřen tak, že zde bude bydlet až do své smrti a dům po jeho smrti získá žalovaný. Dalším ručně psaným dopisem ze dne 5. 11. 2019 adresovaným Policií ČR sděluje žalobce, že v domě bude bydlet až do své smrti, že v současné době mu žalovaný pomáhá, a proto mu také dům prodá. Žalobce dále žádá, aby jej policie již nekontaktovala. K dopisu je doložen podací lístek.
19. Návrhem na vklad do KN ze dne 8. 2. 2021 navrhli žalobce a žalovaný výmaz práva odpovídajícího věcnému břemeni, které vzniklo na základě kupní smlouvy č. 056179 ze dne 31. 5. 2019.
20. Doklady o přijatých platbách v hotovosti má soud za prokázané, že 2. 1. 2019 uhradil žalovaný Finančnímu úřadu pro Vysočinu částku 44 000 Kč jako daň z nabytí nemovitosti a dne 29. 1. 2020 částku 2 266 Kč ze stejného titulu.
21. Dne 27. 12. 2020 uzavřeli žalobce a žalovaný písemnou dohodu o změně splatnosti splátek dle kupní smlouvy č. 056179 ze dne 31. 5. 2019. První dvě splátky mají být uhrazeny dle smlouvy a další splátky jednorázově poté, co bude žalovanému uhrazena dlužná částka 2 miliony Kč, která je předmětem soudního řízení před Okresním soudem v Ostravě. Listina obsahuje doložku pro legalizaci vystavenou Českou poštou dne 29. 12. 2020.
22. Písemným prohlášením ze dne 19. 2. 2021 prohlásil žalobce, že veškeré movité věci tvořící zařízení a vybavení jeho domácnosti v domě č. xxxxx na ulici xxxxxxxx v Třebíči daroval žalovanému. Listina obsahuje doložku pro legalizaci vystavenou Českou poštou dne 22. 2. 2021.
23. Dohodou uzavřenou mezi žalobcem a žalovaným dne 2. 2. 2021 bylo zrušeno věcné břemeno, které žalobci jako oprávněnému vzniklo z kupní smlouvy č. 056179 ze dne 31. 5. 2019. Na dohodě je ručně dopsáno „k nemovitostem v k. ú. Podklášteří p. č. st. xxxxxx a p. č. xxxxxxx“ s dovětkem „opravil“ a podpisem žalovaného. Listina obsahuje ověřovací doložku pro legalizaci podpisu žalobce vystavenou pracovníci České pošty dne 2. 2. 2021 a podpisu žalovaného vystavenou pracovníci České pošty dne 3. 2. 2021. Písemným prohlášením ze dne 9. 3. 2021 souhlasil žalobce s rukou dopsanými nemovitostmi na dohodě ze dne 2. 2. 2021, kterou mu zaniklo právo z věcného břemene k předmětným nemovitostem. Listina obsahuje prohlášení o pravosti podpisu na listině nesepsané advokátem, kdy toto prohlášení je datováno dnem 11. 3. 2021 a obsahuje vlastnoruční podpis advokáta JUDr. Rostislava Kováře.
24. Z výsledku svědka Bc. J. O. bylo zjištěno, že účastníci řízení se asi před 4 roky dostavili na katastrální úřad, kde s nimi byl sepsán protokol. Jednání proběhlo v klidu. O pravosti podpisu nebylo pochyb, neboť ten byl ověřen advokátem. Pochybnost vzešla ze sdělení Policie ČR.
25. Z výsledku svědkyně A. K. bylo zjištěno, že žalobce zná přes žalovaného. Žalobce viděla naposledy v době, než odešel do domova důchodců. Do domu žalobce chodila uklízet a vypomáhat. Žalobce označila za hodného a veselého, ale trochu podivína.
26. Ze zprávy ČS, a.s. bylo zjištěno, že majitelem osobního účtu č. xxxxxx byla v říjnu 2020 Monika Dobrovolná. Na tento účet byla dne 22. 10. 2020 připsána částka 13 000 Kč.
27. Z výsledku svědka JUDr. Rostislava Kováře bylo zjištěno, že v projednávané věci se jednalo o naprosto standardní průběh jako u všech prepisu nemovitostí probíhajících v jeho advokátní kanceláři. Žalovaného zná osobně již mnoho let a tento jej oslovil s tím, že chce nemovitost koupit. Byl vypracován koncept smlouvy, následně zaslán klientovi, poté byly vyhotoveny čistopisy a účastníci pozváni k podpisu smlouvy. Žalobce znal velice dobře od vidění, nikoliv však podle jména. Při podpisu smlouvy se žalobce vyjadřoval normálně, nejvíce řešil to, že dům prodává, ale chce tam nadále bydlet. Bylo mu proto vysvětleno věcné břemeno. Žalobce říkal, že se o něj žalovaný dobře stará. Věcné břemeno bylo zřejmě komplikací pro umístění žalobce do pečovatelského domu. Veškeré podpisy svědek ověřuje v kanceláři, výjimečně ve věznicí nebo v domově důchodců. Nevybavuje si, že by podpis prohlášení na čl. 76 byl ověřen jinde, než v jeho kanceláři, stejně tak si není vědom, že by jiný podpis žalobce ověřoval mimo kancelář.
28. Z výsledku svědkyně Bc. J. P. bylo zjištěno, že v domově pro seniory, kam byl žalobce umístěn, pracovala jako sociální pracovníce do listopadu 2022. Žalobce do domova přijímala v únoru 2021 a nezdálo se, že by tam byly nějaké finanční machinace. Žalovaný měl v té době od žalobce plnou moc. Žalobce na tom nebyl fyzicky špatně, psychicky byl poměrně orientován. Zpočátku za ním

chodil na návštěvy žalovaný. Stav žalobce byl do doby, kdy ukončila práci v domově prakticky stejný. Žalobce mohl v měsících únor a březen 2021 z domova odejít, návštěvy zřejmě povoleny nebyly kvůli covidu. Všechny peníze žalobce byly ukládány na depozitní účet, který vedla. Nevybavuje si, že by na tento účet byla vložena nějaká vyšší částka.

29. Z opravné faktury za elektřinu vyplývá, že společnost E.ON Energie, a.s. vyúčtovala žalobci za období od 26. 1. do 28. 2. 2022 přeplatek ve výši 981 Kč. Splatnost faktury připadla na den 20. 12. 2022.
30. Z potvrzení Domova pro seniory Třebíč ze dne 17. 3. 2023 vyplývá, že skutečnost, že žadatel o poskytování sociální služby má zajištěno vlastní bydlení formou věcného břemene, nebrání přijetí žadatele do domova pro seniory Třebíč a tento nevyžaduje, aby bylo věcné břemeno zrušeno předtím, než žádosti o přijetí vyhoví. Dalším potvrzením téže organizace má soud za prokázané, že žalobce sem nastoupil dne 22. 2. 2021.
31. Ze zprávy ČS, a.s. vyplývá, že účet č. xxxxxxxx je účet hlavní účetní knihy ČS, a.s., který se používá při vypořádání kartových transakcí. V období od 1. 1. 2020 do 29. 2. 2020 zde nebyla částka 6 361,39 Kč dohledána.
32. Z výpisu z depozitního účtu žalobce vedeného Domovem pro seniory Třebíč za období od 22. 2. 2021 do 4. 4. 2023 vyplývá, že na účet byly vkládány částky nepřevyšující 11 000 Kč, většinou se jednalo o zůstatky z důchodu po zaplacení povinných plateb domovu pro seniory. Z účtu byly hrazeny drobné výdaje žalobce. Celkový příjem na účtu za uvedené období činil 61 658 Kč, celkové výdaje činily 37 678 Kč a zůstatek činil 23 980 Kč.
33. Ze znaleckého posudku vypracovaného na osobu žalobce v řízení o omezení jeho svéprávnosti vedeném u Okresního soudu v Třebíči pod sp. zn. 10 P 49/2022 vyplývá, že žalobce trpí poruchou osobnosti a organickým psychosyndromem s demencí středně těžkého stupně. Uvedené poruchy jsou neléčitelné a podstatně snižují jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. Současně narušují jeho schopnost právně jednat a žalobci tak hrozí újma. Žalobce je schopen nakládat s finančními prostředky do výše 2 000 Kč. Uvedené poruchy omezují schopnost žalobce adekvátně se rozhodovat. Žalobce není schopen uzavírat jakékoliv smlouvy. Znalecký posudek podala znalkyně z oboru psychiatrie MUDr. Eva Čermáková dne 14. 11. 2021. Znalkyně provedla vyšetření žalobce dne 15. 8. 2021 v Domově pro seniory v Třebíči.
34. Plnou mocí založenou na č.l. 19 spisu Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 3 T 51/2021 má soud za prokázané, že JUDr. Rostislav Kovář vystupuje v tomto řízení jako obhájce žalovaného (v trestní věci obžalovaného) mj. z trestného činu podvodu dle ust. § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že v úmyslu sebe obohatit po příslibem řádného splácení kupní ceny využil rozumové slabosti, věku a osamělosti poškozeného Lubomíra Kolínského, se kterým uzavřel kupní smlouvu a smlouvu o zřízení věcného břemene ohledně nemovitých věcí specifikovaných ve výroku I. tohoto rozsudku s tím, že žádnou splátku kupní ceny ani částečně neuhradil, čímž se neoprávněně obohatil nejméně o částku 1 100 000 Kč.
35. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 25. 9. 2019 (založeného ve spise zdejšího soudu sp. zn. 3 T 51/2021 na č.l. 295) vyplývá, že policie provedla šetření mezi sousedy žalobce (tj. poškozeného v trestním řízení), kteří uvedli, že tento trpí demencí, je rozdvojenou osobností a s nikým nekomunikuje. Navštěvuje jej pouze pan T.
36. Ze znaleckého posudku vypracovaného v rámci trestního řízení (založen ve spise zdejšího soudu sp. zn. 3 T 51/2021 na č.l. 356 a násl.) bylo zjištěno, že posudek společně vypracovali znalec z oboru psychiatrie MUDr. Petr Hromada a znalec z oboru psychologie PhDr. Jaroslav Veselý. Znalci měli k dispozici spisový materiál Policie ČR, zdravotní dokumentaci žalobce (posuzovaného) se zajistit nepodařilo. Vyšetření posuzovaného proběhlo dne 4. 11. 2019 v ambulanci Psychiatrické nemocnice Havlíčkův Brod, kam posuzovaného přivezli policisté. Ze závěrů znaleckého posudku vyplývá, že žalobce trpí lehkou až středně těžkou demencí pravděpodobně smíšené etiologie, v jejímž důsledku je jeho schopnost správně vnímat nebo vypovídat podstatně snížena. Zjištěná porucha se u žalobce rozvíjí nejméně po dobu několika měsíců, spíše již ale několika let. V rozhodné době, tj. dne 31. 5. 2019 ale i době bezprostředně

předcházející (nejméně v řádu měsíců), trpěl lehkou až středně těžkou demencí smíšené etiologie nasedající na podivínskou osobnost, mentálně spíše podprůměrnou. V rozhodné době, tj. ke dni 31. 5. 2019 a v době bezprostředně předcházející, nebyl žalobce schopen správně a adekvátně uzavírat písemné smlouvy, nebyl schopen chápat právní důsledky uzavřených právních a smluvních aktů, nebyl schopen racionálně jednat v advokátní kanceláři a jeho právnímu jednání v souvislosti s neběžnými majetkovými úkony hrozila závažná újma. A to kvůli forenzně závažnému mentálnímu a paměťovému defektu, ale také kvůli osobnostním změnám, mj. zvýšené manipulovatelnosti. Tyto vlivy byly dány lehkou až středně těžkou demencí nasedající na simplexní a schizotypní podivínskou osobnost. Ze závěrů znalce z oboru psychologie pak plyne, že žalobce je osobou snadno zmanipulovatelnou a jeho zmanipulování ze strany žalovaného (tehdy podezřelého) k tomu, aby souhlasil s prodejem svého domu, je vysoce pravděpodobné.

37. Z výsledku znalce MUDr. Petra Hromady bylo zjištěno, že s kolegou psychologem prováděl klinická vyšetření žalobce, kterými byla zjištěna lehká až středně těžká demence. Jednalo se o kombinaci Alzheimerovy poruchy a poškození cév v mozku. Žalobce byl mentálně subnormní, šlo o podivína, což by svědčilo pro schizoidní poruchu osobnosti. Zkoumali, zda byl v době uzavření smlouvy schopen tomuto jednání porozumět a zjistili, že k tomu dostatečné schopnosti neměl. Znalecký posudek pro účely trestního řízení byl vypracován asi půl roku po prodeji nemovitostí a je vysoce nepravděpodobné, že by demence žalobce vznikla v řádu jednoho měsíce apod. Výsledek testu MMSE 23 bodů zjištěný neuroložkou je dle znalce hraniční a koresponduje se závěry znaleckého posudku. I neuroložka zjistila u žalobce poruchy paměti a doporučila další vyšetření. Lékařská zpráva ze dne 9. 1. 2020 dle znalce potvrzuje, že původ demence žalovaného je smíšený (Alzheimerova choroba plus ischemické změny na mozku). Vyšetřením byla zjištěna též celková atrofie mozku, tj. jeho prořidnutí a zmenšení, což je způsobeno Alzheimerovou chorobou. Stav žalobce v roce 2020 dle dalších lékařských zpráv progradoval a žalobce již trpěl středně těžkou demencí. Potvrdila se tedy diagnóza zjištěná původním znaleckým posudkem zpracovaným v trestním řízení. V květnu 2019 neměl žalobce mentální kapacitu na to, aby posoudil význam kupní smlouvy na nemovitost, ve které bydlel. Existuje teoretická možnost, že mohl mezi podpisem smlouvy a klinickým vyšetřením prodělat mozkovou příhodu, ale nic tomu nenavědčuje. Neexistuje žádný záznam o tom, že by mezi CT vyšetřením a znaleckým klinickým vyšetřením prodělal žalobce mozkovou příhodu. Pokud by se tak stalo, byl by hospitalizován na neurologii, což by bylo jistě popsáno ve zprávách neuroložky. U žalobce proto muselo docházet k postupným sklerotickým změnám, které nevznikly ze dne na den. Diagnózu demence stanovuje psychiatr. Podivínství není diagnóza, ale příznak. Diagnóza je schizoidní porucha osobnosti. Je možné, že při jednání na KÚ měl žalobce světlejší chvílku, která však je součástí demence. Žalobce s ohledem na svoji diagnózu není schopen posoudit dlouhodobé následky svého jednání.
38. Z e-mailové komunikace mezi žalovaným a náměstkem ředitele Psychiatrické nemocnice Havlíčkův Brod bylo zjištěno, jakým způsobem jsou podávány znalecké posudky znalci z tohoto zařízení.
39. Ze sdělení opatrovníka žalobce bylo zjištěno, že opatrovník se dne 9. 8. 2023 obrátil na pracovníci ČS, a.s. Třebíč o pomoc při dohledání částky 6 361,39 Kč. Pracovnice ČS informovala opatrovníka, že se jedná o tzv. sběrný účet, na který se zasílají veškeré finanční prostředky klientů ČS ze zrušených účtů. Částka 6 361,39 Kč byla dne 24. 1. 2020 vybrána v hotovosti žalovaným na základě plné moci.
40. Pokladním dokladem ze dne 24. 1. 2020 má soud za prokázané, že uvedeného dne byla v hotovosti vyplacena částka 6 361 Kč s variabilním symbolem 1475623329. Z výplaty vyhledaného závazku bylo zjištěno, že majitelem vybrané částky byl žalobce, příjemcem byl žalovaný.
41. Z výsledku svědkyně Moniky Dobrovolné bylo zjištěno, že žalovaný je otcem jejích dcer a žalobce nezná. Svědkyně má 2 bankovní účty, jeden u České spořitelny a druhý od Fio Banky. K účtu od České spořitelny nemá elektronické bankovníctví. K tomuto účtu má přístup i žalovaný, posílá na něj peníze pro dcery apod. Svědkyně s účtem nedisponuje, nemá přehled o tom, jaké platby tam chodí. Peníze pro dcery jí žalovaný dává buď hotově nebo je pošle na tento

účet a řekne jí, aby si peníze vybrala. Uvedeným účtem primárně disponuje žalovaný. Svědkyně chodí peníze vybírat pouze do banky. O tom, kolik je na účtu peněz, nemá přehled.

42. Na základě provedení dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým závěrům: Žalovaný je aktuálně výlučným vlastníkem nemovitostí specifikovaných ve výroku I. tohoto rozsudku. Dne 31. 5. 2019 byla mezi žalobcem a žalovaným uzavřena kupní smlouva týkající se těchto nemovitostí. Smlouvou bylo současně sjednáno též věcné břemeno doživotního bezplatného užívání těchto nemovitostí ve prospěch žalobce. Kupní cena měla být dle smlouvy uhrazena v pěti splátkách po 220 000 Kč splatných vždy do konce příslušného kalendářního roku. Poslední splátka měla být uhrazena do 31. 12. 2023. Podpisy na této smlouvě jsou ověřeny JUDr. Rostislavem Kovářem, advokátem. Dne 27. 12. 2020 byla mezi žalobcem a žalovaným uzavřena dohoda o změně splatnosti splátek s tím, že první dvě splátky budou uhrazeny dle smlouvy, zbytek kupní ceny měl být uhrazen jednorázově v návaznosti na soudní řízení žalovaného u Okresního soudu v Ostravě. Dohodou ze dne 2. 2. 2021 uzavřené mezi žalobcem a žalovaným bylo zrušeno věcné břemeno, které bylo zřízeno smlouvou ze dne 31. 5. 2019. Dohoda obsahuje doložku o legalizaci podpisů obou jejích účastníků. Žalobce dne 9. 2. 2021 písemně prohlásil, že žalovanému daroval veškeré movité věci tvořící vybavení předmětných nemovitostí. Existence věcného břemene doživotního užívání nemovitostí není překážkou pro přijetí oprávněného z věcného břemene do Domova pro seniory Třebíč. Žalobce byl do tohoto zařízení přijat dne 22. 2. 2021. Veškeré finance měl následně vedeny na depozitním účtu. Jednalo se o příjmy a výdaje v celkovém objemu v řádu desítek tisíc Kč. Žalobce se léčil na neurologii, přičemž již v říjnu 2019 získal v testu MMSE výsledek 23 bodů, což svědčí pro lehkou až střední demenci. V průběhu času se jeho výsledky zhoršovaly a byly zjištěny též sklerotické změny na mozku. V době podpisu smlouvy, tj. dne 31. 5. 2019, žalobce již trpěl lehkou až středně těžkou demencí v kombinaci se simplexní osobností s podivínskými rysy a nebyl schopen posoudit dlouhodobé následky svého jednání.
43. Po první stránce soud posoudil předmětný spor dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), zejména dle jeho následujících ustanovení.
44. *Dle ust. § 581 o. z. není-li osoba plně svéprávná, je neplatné právní jednání, ke kterému není způsobilá. Neplatné je i právní jednání osoby jednající v duševní poruše, která ji činí neschopnou právně jednat.*
45. *Dle ust. § 2991 odst. 1 o. z. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohatěnému vydat, o čem se obohatil.*
46. *Dle ust. § 2991 odst. 2 o. z. bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadá, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.*
47. Po provedení dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba je zcela důvodná, pokud se jedná o určení vlastnického práva a z převážné části důvodná, pokud se jedná o finanční nároky žalobce vůči žalovanému. Ve vztahu k žalobnímu nároku ohledně určení vlastnictví k nemovitostem v první řadě soud hodnotil, zda je na podání této žaloby dán naléhavý právní zájem ve smyslu ust. § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Soud dospěl k závěru, že tento dán je, neboť žalobce nemá jinou možnost, jak se domoci změny zápisu v katastru nemovitostí.
48. Pokud se jedná o určení vlastnictví k nemovitostem specifikovaným ve výroku I. tohoto rozsudku, dospěl soud k závěru, že kupní smlouva uzavřená dne 31. 5. 2019 je dle ust. § 581 o. z. neplatná, neboť žalobce fakticky nebyl způsobilý k uzavření takové smlouvy (přestože tehdy nebyl formálně omezen ve svéprávnosti) v důsledku duševní poruchy, kterou trpěl. Toto má soud za prokázané, jak znaleckým posudkem vypracovaným na osobu žalobce v rámci trestního řízení, tak také znaleckým posudkem vypracovaným pro účely řízení o omezení svéprávnosti žalovaného a dále též výpovědí znalce MUDr. Petra Hromady. Všechny tyto důkazy na sebe navazují a nejsou ve vzájemném rozporu. Soudem slyšený znalec se navíc vyjádřil též k lékařským zprávám neuroložky, které v době vypracování posudku neměl k dispozici. Jeho vysvětlení bylo logické a soud neshledal žádné rozpory mezi výpovědí znalce Hromady a lékařskými zprávami MUDr. Bednářové. Námítku žalovaného ohledně možné mozkové příhody, kterou žalobce mohl utrpět v mezidobí od podpisu kupní smlouvy do doby vyšetření znalcem, znalec také věrohodně vysvětlil. Pokud se jedná o další důkazy provedené k otázce duševního stavu žalobce v době podpisu

smlouvy, pak tyto dle názoru soudu nejsou v rozporu se znaleckými posudky ani s výpovědí znalce. Svědkyně Krausová uvedla, že k žalobci chodila občas uklízet a pomáhat mu v domácnosti a že byl podivín. Z její výpovědi však nevyplývalo, že by s ním někdy řešila složitější problémy než otázku chodu domácnosti. Dle názoru soudu tak ani nemohla zjistit, jaké jsou mentální schopnosti žalobce a jak se orientuje v řešení složitějších otázek. Pokud se jedná o výpověď JUDr. Rostislava Kováře, pak tento byl se žalobcem také pouze ve zběžném kontaktu. Znal jej od vidění, se jménem si ho nespojil. Navíc jako svědek uvedl, že žalobce při podpisu smlouvy dost spěchal. Dle názoru soudu tak ani on neměl možnost správně vyhodnotit, jaké jsou skutečné mentální schopnosti žalobce. Nadto je třeba výpověď JUDr. Kováře hodnotit ve světle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3341/2006 dle kterého „vypovídá-li advokát, zástupce účastníka řízení, v tomtéž řízení jako svědek o skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb tomuto účastníku řízení, je věrohodnost jeho výpovědi již z důvodu existence smluvního vztahu o zastoupení mezi účastníkem řízení a advokátem výrazně oslabena a soud při hodnocení tohoto důkazu musí k této okolnosti přihlížet.“ Ačkoliv JUDr. Kovář nezastupuje žalovaného v tomto řízení, soud aplikoval uvedené rozhodnutí na projednávanou věc, neboť trestní řízení, v němž žalovaného zastupuje, se týká stejné kupní smlouvy ze dne 31. 5. 2019.

49. S ohledem na skutečnost, že kupní smlouva, kterou žalobce na žalovaného převedl vlastnictví k předmětným nemovitostem je absolutně neplatná, určil soud výrokem I., že jejich výlučným vlastníkem je žalobce.
50. Pokud se jedná o finanční nároky žalobce, pak tyto soud shledal nedůvodnými pouze v minimální části. Žalovaný tvrdil, že všechny částky vybrané z účtů nebo vkladních knížek žalobce, žalobci předal nebo je použil pro jeho potřebu, avšak bez bližšího upřesnění. K těmto tvrzením nenabídl soudu žádné důkazy.
51. Pokud se jedná o částku 6 361,39 Kč, pak tato byla odeslána z běžného účtu žalobce na tzv. sběrný účet České spořitelny, odkud byla žalovaným na základě plné moci vybrána pouze částka 6 361 Kč, zřejmě z důvodu zaokrouhlení. Tuto částku proto soud žalobci přiznal a zamítl žalobu pouze ohledně částky 0,39 Kč, neboť tato žalovanému vyplacena nebyla.
52. Pokud se jedná o částku 13 149,51 Kč, pak provedeným dokazováním bylo zjištěno, že nikoliv tato částka, ale částka 13 000 Kč byla z účtu žalobce převedena na bankovní účet, který je veden na jméno M. D., která je bývalou partnerkou žalovaného. S ohledem na obsah její svědecké výpovědi však dospěl soud k závěru, že faktickým majitelem předmětného účtu není M. D., ale žalovaný, který s předmětným účtem disponuje. Svědkyně tento účet používá pouze k výběrům výživného na dcery, jejichž otcem je právě žalovaný. Soud proto žalobci přiznal proti žalovanému právo na zaplacení částky 13 000 Kč, ohledně částky 149,51 Kč pak žalobu zamítl.
53. Pokud se jedná o zrušení a výběry hotovosti ze dvou vkladních knížek žalobce, pak celkem žalovaný vybral částku 20 146 Kč, ze které dle shodných tvrzení účastníků předal žalobci pouze 500 Kč. Žalovaný tvrdil, že všechny částky vybrané vkladních knížek žalobce, žalobci předal nebo je použil pro jeho potřebu, avšak bez bližšího upřesnění. K těmto tvrzením nenabídl soudu žádné důkazy. Nárok žalobce ve výši 19 646 Kč proto soud považuje za zcela důvodný.
54. Pokud se jedná o platby elektřiny, žalobce požadoval po žalovaném (po částečném zpětvzetí a zastavení řízení) částku 602 Kč. Původně byla žalována částka 1 583 Kč, a to za období od 26. 1. 2022 do 28. 2. 2022. Žalovaný přitom do Domova pro seniory nastoupil dne 22. 2. 2021. Elektřinu ve své domácnosti tak spotřebovával pouze v době od 26. 1. 2022 do 21. 2. 2022. Soud proto rozpočet denní náklady na elektřinu na částku 62,17 Kč, když za 1,5 měsíce spotřeboval sám žalovaný elektřinu v ceně 93 Kč. Proto soud žalobu ohledně této částky zamítl a žalobci proti žalovanému přiznal pouze částku 509 Kč z titulu bezdůvodného obohacení ve smyslu ust. § 2991 odst. 2 o. z., neboť žalobce tuto částku uhradil dodavateli energie a plnil tak za žalovaného, co měl po právu plnit on sám jako majitel nemovitosti.
55. Ve vztahu k vodnému a stočnému platí obdobná argumentace jako ve vztahu k dodané elektrické energii. Vodné a stočné v částce 911 Kč bylo vyúčtováno žalobci za období od 4. 12. 2020 do 25.

1. 2022. Žalobce celou tuto částku uhradil, přestože se v období od 22. 2. 2021 v místě spotřeby nezdržoval a nebyl ani vlastníkem předmětné nemovitosti. Dle přepočtu na počet dní, které žalobce v předmětné zúčtovacím období v domě bydlel, dospěl soud k závěru, že částka vodného a stočného, kterou byl povinen uhradit za období od 4. 12. 2020 do 21. 2. 2021 činila 149,51 Kč. Ohledně této částky shledal soud část žalobního nároku za nedůvodný. Ve zbývajících části soud žalobě vyhověl z titulu bezdůvodného obohacení ve smyslu ust. § 2991 odst. 2 o. z., neboť žalobce tuto částku uhradil a plnil tak za žalovaného, co měl po právu plnit on sám jako majitel nemovitosti.
56. Celkem tak soud žalobci přiznal částku 40 061,93 Kč a žalobu zamítl ohledně částky 433,20 Kč.
57. S ohledem na skutečnost, že se žalovaný vůči žalobci ocitl v prodlení s plněním peněžitého závazku, je žalovaný povinen uhradit žalobci též zákonný úrok z prodlení. Ten žalobce požadoval ode dne doručení žaloby žalovanému. Žaloba byla žalovanému doručena dne 1. 12. 2022, splatnost finančních nároků nastala dne 2. 12. 2022 a žalovaný se vůči žalobci ocitl v prodlení od 3. 12. 2022. Výše zákonného úroku z prodlení činila k tomuto dni dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. 15 % ročně.
58. Dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. by měl žalobce právo na přiznání plné náhrady nákladů řízení proti žalovanému, neboť byl neúspěšný pouze ohledně nepatrné části předmětu řízení. Zástupkyně žalobce se však náhrady nákladů řízení vzdala, a proto bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat** odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Třebíč 18. září 2023

Mgr. Petra Rutarová
soudkyně

č. j. 12 C 173/2022-101

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Třebíči rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Coufalem ve věci

žalobkyně: **Z. M.**, narozená xxxxxx
bytem xxxxxxxxxxxx
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Lorencem
sídlem Komenského nám. 1342/7, 674 01 Třebíč

proti
žalované: **M. M.**, narozená xxxxxx
bytem xxxxxxxxxxxx
zastoupená advokátem Mgr. Viktorem Kolářem
sídlem Komenského nám. 128/13, 674 01 Třebíč

o žaloba o určení vlastnického práva k nemovitostem
takto:

- I. Žaloba žalobkyně na určení, že žalobkyně je vlastníkem pozemku parc. č. St. xxxxx, jehož součástí je stavba xxxxxxxx, pozemku parc. č. xxxxxx a pozemku parc. č. xxxxxx vše v k.ú. Podklášteří, obec Třebíč, zapsáno na LV č. xxxxxxxx u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrálního pracoviště Třebíč, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v částce 31 036 Kč, a to k rukám Mgr. Viktora Koláře, advokáta se sídlem Komenského nám. 128/13, 674 01 Třebíč.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit ČR - Okresnímu soudu v Třebíči na nákladech státu částku 486,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou domáhala se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce rozhodnutí o určení vlastnictví ve smyslu výrokové části rozsudku. K odůvodnění žaloby především uvedla, že se žalovanou jako svojí dcerou uzavřela dne 26. 10. 2021 darovací smlouvu o převodu nemovitostí, avšak žalovaná se k ní následně opakovaně chovala v rozporu s dobrými mravy, pročež žalobkyně dar odvolala a domáhala se vrácení daru, což žalovaná neakceptovala.

2. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila, tvrzení žalobkyně označila za nepravdivé a účelové s tím, že se jí její matka snaží co nejvíce „očernit“.
3. Soud, vycházející z podané žaloby a skutkových vyjádření účastníků, provedl ve věci dokazování zejména výpovědi obou účastníků, darovací smlouvou, LV č. xxxxx, kat. území Podklášteří, obec Třebíč, odvoláním daru pro nevděk ze dne 23. 3. 2022, podacím lístkem, dodejkou, odpovědí na odvolání daru ze dne 14. 4. 2022, potvrzením prokazujícím dobu poskytování péče, posudkem o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti, lékařkou zprávou – neurologie – 21. 6. 2022, výpověďmi svědků B. K., M. K., MUDr. Z. V., O. V., M. P., A. M., V. S. a přehledem z portálu „www-jedautem.cz“.
4. Po provedeném důkazním řízení učinil soud následující podstatné závěry o skutkovém stavu věci:

Dne 26. 10. 2011 došlo mezi žalobkyní a žalovanou k uzavření darovací smlouvy se zřízením věcného břemene užívání, na jejímž základě žalobkyně bezúplatně převedla do vlastnictví žalované vlastnické právo k pozemku parc. č. st. xxx jehož součástí je stavba xxxxxx, pozemku parc. č. xxxxx a pozemek parc. č. xxxxx, to vše v k.ú. Podklášteří, obec Třebíč, zaps. na LV č. xxxxx, u Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Třebíč. V čl. V. Smlouvy bylo zřízeno žalobkyni k zajištění jejího bydlení věcné břemeno, a to právo doživotního a bezplatného užívání všech uvedených nemovitostí.
5. Dne 25. 3. 2022 žalobkyně žalované zaslala dopis obsahově odvolávající dar pro nevděk spojený s výzvou k vrácení daru. V dopise žalobkyně vyjádřila svoji vůli ke zrušení darovací smlouvy, když jako důvody pro uvedené uvedla, že nemovitosti darovala žalované s očekáváním, že o ně bude pečovat, stejně jako o ni, ale její očekávání se nenaplnilo. Porušení svých očekávání i dobrých mravů ze strany žalované pak žalobkyně spatřovala v tom, že:
 - žalovaná za ní jezdila téměř výhradně v případech, když měla domluvené schůzky s přáteli nebo do taneční skupiny, jinak u ní žádný čas netrávila, protože bydlela jinde, ačkoliv měla žalobkyně dle darovací smlouvy právo na doživotní a bezplatné užívání nemovitostí, snad všechny poplatky (energie, pojištění, odpad, vodné, daně...) spojené s nemovitostí musela po celou dobu hradit a i přes návštěvy žalované doprovázené nadměrnou spotřebou energií (časté praní velkého množství dovezeného prádla, větrání...) jí žalovaná nikdy na chod domácnosti nepřispívala.
 - ačkoliv měla dle darovací smlouvy právo na doživotní a bezplatné užívání nemovitostí, snad všechny opravy a práce, včetně těch zásadních pro chod domácnosti, musela hradit sama (oprava střechy, topení, výměna oken, nová podlaha, zateplení)
 - přítel žalované se k ní nechová zdaleka dle slušných mravů, v létě ji velmi vulgárně napadl a ničil věci, aniž by žalovaná něco udělala, přičemž od té doby má z přítele žalované strach, bojí se, co by mohl udělat a značně se zhoršil její celkový zdravotní stav.
 - když o něco žalovanou požádala, tato měla problém pomoci nebo různé výmluvy proč to nejde.
 - bojí se, že kdyby se stalo, že dům žalovaná prodá, tak aby pak neskončila v domově důchodců, když takto si klidně stáří nepředstavuje.
6. V rámci své účastnické výpovědi před soudem dne 22. 11. 2022 žalobkyně velmi obsáhle vyjádřila a uvedla, že žalovaná za ní do Třebíče dojížděla v průměru 2x do měsíce na víkend, někdy i během pracovního týdne a ona ani nechtěla, aby jezdila častěji, nikdy po žalované nechtěla, aby jí přispívala na chod bydlení (inkaso) či rekonstrukce domu – tyto si zařizovala sama a po žalované nežádala, aby se na nich podílela, žalovaná jí při svých návštěvách pomáhala s chodem domácnosti, pomáhala jí s péčí o její osobu - navařila jí jídlo (byť ne podle jejích představ), po operaci karpálního tunelu na jejím zápěstí byla u ní žalovaná v následujících dnech přítomna a pečovala o ní, žalovaná se starala o jí chovaná zvířata na zahradě, a to v desítkách ks slepic, králíků a kačen, obstarávala jí nákup, zavezla jí na poštu či k lékaři, měla snahu jí zajistit pečovatelku, která by za ní mohla pravidelně docházet, nakládala s jejími penězi tak, jak požadovala, atd..

7. Obsah účastnické výpovědi žalované a i výslechu svědků V. S., Z. V., A. M. a M. P. pak účastnická tvrzení žalobkyně víceméně potvrdil.
8. V rozporu s tvrzeními samotné žalobkyně i uvedených svědků byly svědecké výpovědi MUDr. Z. V. jako dcery žalobkyně, O. V. jako vnuka žalobkyně a B. K., kteří, stručně řečeno, popisovali péči žalované o žalobkyni jako nedostatečnou a vyjadřovali s chybnému rozhodnutí žalobkyně darovat dům pouze žalované za situace, kdy má ještě jednu dceru Z. Sama svědkyně MUDr. Z. V. pak jednoznačně potvrdila svůj podíl a motivaci na vyvolání předmětného soudního sporu z důvodu, že má o dům zájem a s žalovanou se nemohla dohodnout, o darování nemovitostí žalované pak v minulosti nevěděla, neboť se s ní žalobkyně několik let nebavila.
9. Co se týče incidentu ze srpna 2021 mezi žalobkyní a V. S., tak zde z výslechu žalované, žalobkyně a jejího přítele V. S. vyplynulo, že V. S. byla po neúmyslném rozbití rámu obrazu žalobkyní častován nevybíravými výrazy (kretén, mladé ucho, že nebude schopen se postarat o narozené dítě a at' se sbalí a vypadne), žalobkyně se současně velmi hrubě navážela i do v té době těhotné žalované, načež se je V. S. „neudržel“ a v rámci slovní rozepře použil vůči žalobkyni hrubě vulgární výraz. Žalovaná se pak uvedené hádky nijak nezúčastnila, po incidentu ihned s přítelem odjela.
10. *Žalobou (návrhem na zahájení řízení) lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto mimo jiné zejména o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem (ustanovení § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu).*
11. Dříve než soud hodnotil důkazy pro účely konkrétního rozhodnutí o věci samé, zabýval se ve smyslu zákonného ustanovení výše citovaného tím, zda na tomto rozhodnutí v jeho znění navrženém žalobkyní je dán naléhavý právní zájem, tedy zda by bez tohoto určení byly ohroženy práva žalobkyně, nebo by se její právní postavení stalo nejistým. Zde soud shledal, že podmínka naléhavého právního zájmu je ve věci splněna tím, že žalobkyně jako domnělý vlastník nemá jinou možnost k dosažení změny zápisu na příslušném LV v Katastru nemovitostí.
12. Po provedeném dokazování pak soud dospěl k závěru, že žaloba je zcela nedůvodná.
13. V projednávané právní věci bylo na soudu (za konstatování existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení) především hodnocení, zda byly naplněny podmínky ust. [§ 630](#) zákona č. 40/1964 Sb., tedy zda žalovaná svým chování vůči žalobkyně hrubě porušila dobré mravy, jež lze zjednodušeně popsat jako *soubor určitých společností vytvořených a uznávaných pravidel slušnosti, které vedou jedince k vzájemnému respektování se navzájem.*
14. Zde soudu, vycházejí pouze ze samotné účastnické výpovědi žalobkyně (aniž by pro nadbytečnost byl nutno obšírněji hodnotit výslechy slyšených svědků, kteří v převážné většině potvrzují níže uvedené závěry soudu) bez jakýchkoliv pochyb uzavírá, že žalovaná se k žalobkyni chovala v souladu s dobrými mravy, přičemž žalobkyně má evidentně jiné představy o tom, jakým způsobem by žalovaná měla v podstatě veškeré své činnosti vůči ní provádět a jak, kde a s kým by měla žít. Institut vrácení daru dle cit. *ust. § 630 občanského zákoníku* však samozřejmě nesměruje k tomu, aby si poskytnutím daru mohla žalobkyně do budoucna vynucovat po žalované chování dle svých představ a prostřednictvím uvedeného ji v podstatě šikanovat. Mezi účastníky lze jejich rozepře považovat za běžné, ve vztahu k incidentu s přítelem žalované pak je třeba zdůraznit, že důvodem pro vrácení daru nemůže být jednání 3. osoby vůči dárkyni, bez ohledu na uvedené je však třeba připomenout zejména naprosto neadekvátní vyjadřování žalobkyně vůči žalované i jejímu příteli. V darovací smlouvě pak nejsou vymezeny žádné konkrétní povinnosti žalované vůči žalobkyni - tedy nějaká speciální péče, přestěhování žalované k žalobkyni, povinnost žalované hradit inkaso a opravy domu aj, jedná se o nároky ryze teoretické a tedy zcela nedůvodné a nevynutitelné.
15. Nárok žalobkyně není tedy v projednávané věci dán a ze všech popsaných důvodů proto soud žalobu zamítnul.

16. O nákladech řízení soud rozhodoval na základě zásady úspěšnosti účastníků ve věci obsažené v *ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu*, dle kterého *účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl*. Právo na náhradu nákladů řízení tak v plném rozsahu přísluší ve věci úspěšné žalované, které soud přiznal dle § 9 odst. 4 písm. b) vyhl. 177/1996 Sb. odměnu advokáta za 8 úkonů právní služby ve výši 7 x 3 100 Kč, 1 x 1 550 Kč a 8 x 300 Kč rež. paušál dle cit. vyhlášky, vše navýšeno o 21% DPH.
17. Státu v průběhu řízení vznikly náklady v souvislosti s vyplacným svědečným a soud proto za použití ust. § 148 o.s.ř. uložil povinnost k jejich úhradě ve věci zcela neúspěšné žalobkyni.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání** ve lhůtě do patnácti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Třebíči ve čtyřech vyhotoveních (*ustanovení §§ 201 a 204 odst. 1 občanského soudního řádu*).

Odvolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné (*ustanovení § 202 odst. 3 občanského soudního řádu*).

Třebíč 9. března 2023

Mgr. Jan Coufal
samosoudce